MÜMİNLERİN CESARETİ

Onlar, kendilerine insanlar: "Size karşı insanlar topla(n)dılar, artık onlardan korkun" dedikleri halde imanları artanlar ve: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" diyenlerdir. (Al-i İmran Suresi, 173)

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Yüce Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir. Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Kasım, 2000 /İkinci baskı: Nisan, 2002
Üçüncü baskı: Eylül, 2005 / Dördüncü baskı: Ekim, 2005
Beşinci baskı: Mart, 2006 / Altıncı baskı: Temmuz, 2006
Yedinci baskı: Eylül 2009/Sekizinci baskı: Ocak 2013

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3
Ataşehir - İstanbul Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: Tor Ofset
Akçaburgaz Mahallesi 116 Sokak No:2
Esenyurt / İstanbul Tel: (0 212) 886 3474

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ.....10

GİRİŞ.....33

KURAN'A GÖRE CESARET NEDİR?.....37

KURAN'A DAYALI BİR CESARETİN TOPLUMDA
BİLİNEN CESARET KAVRAMINDAN FARKI.....50

ŞEYTAN İNSANLARA
ÇİRKİN BİR CESARETİ EMREDER.....60

CESARET NASIL KAZANILIR?.....75

PEYGAMBERLERDEKİ VE SAMİMİ
MÜMİNLERDEKİ CESARET ÖRNEKLERİ.....80

SONUÇ.....103

EVRİM YANILGISI.....106

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Hiçbir bozulma, aşınma veya yıpranma olmadan kanatlarını saniyede 15-80 defa çırpabilen bir kuşun, sahip olduğu bu olağanüstü sistemin kör tesadüflerin eseri olduğunu düşünenler büyük bir yanılgı içindedir. Bir insan kolunu saniyede bir iki defadan fazla indirip kaldıramazken, 10-12 cm büyüklüğünde, en fazla birkaç gram ağırlığında olan bir canlının, böylesine mükemmel bir hareket kabiliyetinin olması, hiç şüphesiz Yüce Allah'ın eseridir.

www.ALLAHvar.com

Uçuş yeteneğini, görme keskinliğini, çok yüksek hızda uçarken hiç zarar görmeden alçalma ve durabilme kabiliyetini, kartallara kazandıran nedir? Uçma kavramını bilmeyen hücreler biraraya gelip birer kanat oluşturmaya mı karar vermişlerdir? Kendi varlıklarının dahi bilincinde olmayan hücrelerin, böylesine üstün akıl ve plan gerektiren bir işi kendi başlarına yapmadıkları açıktır. Canlıları, yoktan var eden, onlara mucizevi kabiliyetler bahşeden Rabbimiz olan Allah'tır.

www.islamadavet.org

Dirilten ve öldüren O'dur. Bir işin olmasına hükmetti mi, ona yalnızca: "Ol" der, o da hemen oluverir. (Mümin Suresi, 68)

www.imanhakikatleri.com

İnsanın tek bir DNA molekülünde tam bir milyon ansiklopedi sayfasını, yani, yaklaşık 1000 kitabı dolduracak miktarda bilgi bulunur. Bunun anlamı, her insanın, gözle görülmeyen hücresinde, ondan çok daha küçük bir çekirdekte bulunan bir molekülün içinde, yaklaşık 1000 ciltlik, dünyada başka eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi taşıyor olmasıdır.

Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden her biri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve şuurlu bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz? Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve Yaratıcısı vardır. O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan, alemlerin Rabbi Allah'tır.

Bu sayfadaki renkleri algılamanız ve bu renklerin sizde duygu ve düşünceler oluşturması, birbiriyle bağımlı pek çok farklı mekanizmanın aynı anda uyum içinde çalışmasıyla mümkün olur. Bu kuşun başındaki parlak mavi rengi, boynundaki siyahlığı, kanatlarındaki renk uyumunu görmeniz, yüzlerce kompleks işlemin aynı anda gerçekleşmesinin sonucudur. Bu mekanizmaların uyumu ve kusursuz yapısı, Allah'ın bir lütfudur.

Arı orkidesi, üremek için, dişi arıların görünümünü taklit eder. Erkek arı, çiçeği döllemeye çalışırken üzerine dökülen polenleri, bir başka çiçeğe taşıyarak, orkidelerin üremesini sağlar. Beyni, gözü, aklı, muhakemesi olmayan bir bitkinin, dişi arıların nasıl göründüğünü bilmesi, bu görünümü taklit etmesi, elbette kendisinin kazandığı bir özellik değildir. Arı orkidelerini sahip oldukları özelliklerle noksansız yaratan Allah'tır.

Darwinistler yeryüzündeki tüm canlıların özelliklerini, "tabiat ana" adını verdikleri hayali bir güç tarafından edindiklerini iddia ederken, aslında ilahlaştırdıkları "tabiat ana"nın taş, toprak, çimen, ağaç, çiçeklerden oluştuğunu ve akıl ve bilinçten yoksun olduğunu düşünmezler. Şuursuzluğun, şuur gerektiren mekanizmalar üretemeyeceğini akletmezler. Açıktır ki, canlı ve cansız tüm varlıklar, sahip oldukları kusursuz düzenlerle, üstün bir Aklın ve Sanatın, yani Yüce Allah'ın eseridir.

Tüm meyve ve sebzeler, kupkuru kara topraktan hangi mineralleri almaları gerektiğini bilir. İhtiyaçları olandan ne fazla ne de az mineral alırlar. Önünüze bir miktar toprak içinde bakır, demir, çinko ve benzeri mineraller konulsa, bunları nasıl ayırt edeceğinizi, hangisinden ne kadar miktarda almanız gerektiğini hiçbir teknik yardım almadan bilebilir miydiniz? Elbette ki hayır. Yiyecekleri en faydalı mineral ve vitaminlerle donatan, en güzel şekilde paketlenmiş olarak insanlara lütfeden Yüce Allah'tır.

At nalı yengeçleri, Chelicerata (kelikeserliler) alt filumuna dahildirler ve örümcekler ve akrep familyalarına daha yakındırlar. Resimde görülen 150 milyon yıl yaşındaki at nalı yengeci fosili, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

www.canlilarinevrimi.com

Günümüzde yaşayan bir at nalı yengeci ve altta da 150 milyon yıllık Almanya'da bulunmuş bir at nalı yengeci fosili.

Mürekkep balıklarının tarih boyunca hep mürekkep balığı olarak var olduklarının ispatı olan resimdeki 95 milyon yıllık fosil, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır. Mürekkep balıklarının evrim geçirdiğine dair en küçük bir delil dahi öne süremeyen evrimciler, fosil kayıtları karşısında büyük perişanlık içindedirler.

www.darwinizminsonu.com

En üstte Lübnan'da bulunmuş 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosili görülüyor. Hemen altında da günümüzde yaşayan bir mürekkep balığı.

54 – 37 milyon yıllık bu sumak bitkisiyle, günümüzdeki sumak bitkileri arasında hiçbir yapısal fark yoktur. Milyonlarca yıl boyunca sumaklar değişime uğramamış, evrim geçirmemiştir.

www.evrimaldatmacasi.com

54 - 37 milyon yıllık sumak yaprağı fosili

Günümüz sumak bitkisinin yaprakları

En alttaki resimde görülen fosil, 33 milyon yıl önce yaşayan gergedanlarla, günümüzdeki gergedanlar arasında hiçbir fark olmadığının delilidir. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeyen canlılar, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu göstermektedir.

www.hayatinkokeni.com

33 milyon yıllık gergedan kafası fosili

Kara bitkileri fosil kayıtlarında oldukça yeterli kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri, bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde orijinal olarak yaratılmış apayrı türlerdir ve birbirleri arasında iddia edildiği gibi herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur.

www.imanhakikatleri.com

Günümüz çınar ağacı yaprakları

50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili

37 - 23 milyon yaşındaki karacaların, günümüzde yaşayan karacalardan hiçbir farkının olmaması, bu canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleri anlamına gelir.

www.netcevap.org

37-23 milyon yıllık karaca kafası fosili

Günümüzde yaşayan bir karaca

"En eski kaplumbağalara, Almanya'daki Trias devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır. Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar." (Robert Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 207)

www.darwinistneleridusunmez.com

37-23 milyon yıllık kaplumbağa fosili

Günümüzdeki deniz yıldızları hangi özelliklere sahipse, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz yıldızları da bu özelliklere sahiptir. 360 – 325 milyon yıldır deniz yıldızlarının aynı olduğunu gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmakta, canlıların sahip oldukları özelliklerle yaratıldıklarını söylemektedir.

www.yasayanfosiller.com

360-325 milyon yıllık deniz yıldızı fosili ve en altta günümüzde yaşayan canlı örneği

Vatozların çoğu deniz tabanında yaşar. Solungaçları altta, gözleri üsttedir. Kuyruk yüzgeçleri ve sırt yüzgeçleri çok küçüktür, hatta kimi türlerde yoktur. Bundan 100 milyon yıl önce yaşayan vatoz balıklarının sahip oldukları tüm özelliklere günümüzdeki vatoz balıkları da sahiptir. Bunun anlamı ise, vatozların aradan geçen 100 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleridir.

www.darwinizminsonu.com

100 milyon yıllık vatoz fosilinin en altta görülen günümüzde yaşayan vatozlardan hiçbir farkı yoktur.

Kanada'daki fosil yataklarında çok fazla dişli ringa balığı fosiline rastlanmıştır. Bu fosil örneklerinin hepsi, dişli ringa balıklarının milyonlarca yıldır aynı olduklarını göstermektedir. Milyonlarca yıldır devam eden bu durağanlık (canlıların yapısındaki değişmezlik), evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir delilidir.

www.evrimmasali.com

50 milyon yıllık Hiodontidae (dişli ringa) balığı

Günümüz denizlerinde yaşayan dişli ringalar, 50 milyon yıllık dişli ringalarla aynıdır.

Fosil kayıtları tüm sinek türlerinin bir anda ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirdiklerini ortaya koymuştur. Bu da sineklerin, diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediğini ispatlayan bir durumdur. Pek çok bilim adamı da bu gerçeği ifade etmekte, evrim teorisiyle böceklerin kökenini açıklayamadıklarını söylemektedirler. Aşağıdaki fosilde 50 milyon yıllık sekoya yaprağı fosili ile birlikte bir mart sineğinin fosili görülmektedir.

www.yaratilismuzesi.com

50 milyon yıllık sekoya yaprağı fosili

Günümüzde yaşayan sekoya yaprağı

Ciğerli balıklar suların azaldığı dönemlerde, kendilerini çamura gömerek yaşamlarını devam ettirebilmektedir. Bilinen en eski ciğerli balık fosili Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Resimde görülen fosil de aynı döneme aittir. Bundan 350 milyon yıl önce yaşayan ciğerli balıkların günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramayan ciğerli balıklar, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıklarının ispatlarından biridir.

www.denizlerdesanat.com

350 milyon yıllık ciğerli balık fosili

Günümüz denizlerinde yaşayan ciğerli balık

MÜMİNLERİN CESARETİ

GİRİŞ

Hayatı boyunca sorumluluk almaktan kaçarak yaşamaya alışmış bir insanı düşünelim. Sadece kendi yiyeceği, içeceği, geleceği, evi, arabası, sahip olduğu mallar ile ilgilenen bir insan… Etrafında gerçekleşen olaylar, dünyanın dört bir yanında süregelen zulümler, haksızlıklar, akıtılan kanlar, yaşanan acılar, çekilen açlıklar onu hiç ilgilendirmez. Yeryüzünün kargaşa, kaos, düzensizlik, bozgunculuk ve türlü haksızlıklar ile dolu olması onu hiç rahatsız etmez. Haksız yere öldürülen insanların, yiyecek bir parça ekmek dahi bulamayan çocukların varlığına aldırmaz. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" şeklinde çarpık bir bakış açısına sahiptir; sadece kendini düşünür ve kendi için yaşar.

Toplumda bu tarz insanlara sık sık rastlamak mümkündür. Böyle yaşadıkları takdirde rahat edeceklerini, dertten, tasadan uzak, huzur içinde olacaklarını düşünen bu gibi insanların sayısı çoktur. Oysa başka insanlara zulmedilen, haksızlık yapılan, acı çektirilen bir ortamda kişinin kendi başının derdine düşmesi, hiçbir şekilde vicdana sığmayacak bir davranıştır.

Böyle bir dönemde her insanı bekleyen büyük sorumluluklar vardır. Açlık çeken, haksız yere yurtlarından sürülen zavallı insanları, yine haksız yere öldürülen, katledilen kişileri bulundukları durumdan kurtaracak güçlü bir imana herkes sahip olabilir. Yeryüzünü bu durumdan kurtarmaya çalışmak, akıl ve vicdan sahibi her insanın üzerine düşen bir sorumluluktur.

Siz bu satırları okurken "peki ama ben ne yapabilirim?" diye düşünüyor ya da "benim yapacaklarımla ne değişebilir ki?" diyor olabilirsiniz. Ama herkesin böyle dediğini bir düşünün…

Bu durumda yeryüzünde kötülüklere karşı iyiliği savunan tek bir kişi dahi kalmazdı. Oysa her dönemde iyiliği savunan insanlar olmuştur. Bu kişiler korkusuzca öne çıkmışlar, iyiliği yeryüzünde yerleştirmeye ve ayakta tutmaya çalışmışlardır. İşte bu kişilerin temel özellikleri Allah'tan korkmaları, vicdanlarının sesini dinlemeleri, son derece cesur ve atak davranmaları, sorumluluk almaktan korkmamalarıdır.

Dünyanın dört bir yanına yayılmış olan zulüm ve haksızlıkların yerine iyiliği, güzelliği ve adaleti yerleştirmek için gerekli olan en önemli şey, hak bilinen yolda 'cesur' adımlar atmaktır. Belki de "insanlara iyiliği tavsiye etmek için cesur olmaya ne gerek var?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Oysa cesaret, kötülüğün yeryüzünden kaldırılmasını isteyen insanların en çok ihtiyaç duyacakları ahlak özelliklerinden biridir.

Cesaret ve kararlılığın "iyiliği emretme, kötülükten men etme" konusunda ne kadar önemli olduğunu anlamak için, peygamberlerin ve yaşamlarını Allah yolunda hizmete adamış Müslümanların kötülüğe karşı verdikleri fikri mücadeleleri hatırlamak gerekir.

Bu konuyu düşünmek, asırlardan beri iyiliği savunan her hareketin birileri tarafından durdurulmaya çalışıldığını fark etmek ve olayın ciddiyetini kavramak açısından etkili olacaktır.

Kuşkusuz tarihin her döneminde dünyaya iyiliğin, güzel ahlakın, barışın ve huzurun hakim olması için çalışan insanların yanı sıra, insanları haksız yere öldüren, yurtlarından süren, yeryüzünde ahlaki dejenerasyonu yaygınlaştırmaya, zayıf olanı ezmeye, böylece kendini yüceltmeye çalışan çok sayıda insan yaşamıştır.

Nasıl ki Müslümanların hedefi güzel ahlakı insanlar arasında yaygınlaştırmaksa, bu kişilerin hedefi de kötülüğü tüm dünyaya yaymaktır. Bu nedenle, iyilik yönündeki her faaliyeti durdurmak istemelerine şaşırmamak gerekir. Tarih boyunca yaşananlar da hep bunu göstermiştir. Güzel ahlakı tavsiye eden peygamberler ve onları izleyen müminler her dönemde baskı altına alınmaya çalışılmışlar, çirkin ve asılsız iftiralarla, çeşitli sindirme yöntemleriyle engellenmek istenmişlerdir.

Ama bu noktada yeryüzünde iyiliğin, huzurun, güzel ahlakın yerleşmesini istemeyenlerin hiç bilmedikleri ve hiçbir şekilde kavrayamadıkları ilahi bir sır tecelli eder: Müslümanlar her zaman, **"... Hiç şüphesiz, Bizim ordularımız, üstün gelecek olanlar onlardır"** (Saffat Suresi, 173) ayetinin işaretiyle inanmayanlara galip gelirler. Bu, Allah'ın vaadidir. Allah Kendi yolunda cesaret ve kararlılıkla mücadele edenleri bu dünyada inkarcılara karşı mutlaka galip getirir, ahirette de samimi çabalarının karşılığında onları cennetine koyar.

Allah'a güvenen, O'nun emrettiği güzel ahlakı yaşama ve yaşatma konusunda kararlı davranan herkes Allah'ın sonsuz nimetleriyle ödüllendirilmeyi umabilir. Kim peygamberlerin ve samimi müminlerin gösterdikleri cesareti ve kararlılığı gösterir, doğru yolda yılmadan ilerlerse, bu durumda cennet ehli olmayı umabilir. Allah bu konuyla ilgili bir ayette şöyle buyurmaktadır:

> **Şüphesiz iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cehd edenler (çaba harcayanlar); işte onlar, Allah'ın rahmetini umabilirler. Allah bağışlayandır, esirgeyendir. (Bakara Suresi, 218)**

Bu kitapta güzel ahlakın bir parçası olan "cesaret" konusunu ele alacağız. Cesaretin Kuran'da tarif edilen gerçek anlamını açıklayacak, aynı zamanda da toplum içinde cesaretin yanlış algılanış biçimlerini inceleyeceğiz. Gerçek Kurani cesaretle halk arasında yanlış bilinen ve yaşanan cesaret kavramının karşılaştırmasını yapacağız. Ardından da şeytanın insanları sevk etmeye çalıştığı çirkin cesareti örnekleriyle göreceğiz. Son olarak Kuran'da yaşamlarından haberler aktarılan peygamberlerdeki ve salih müminlerdeki cesaret örneklerini anlatacağız.

KURAN'A GÖRE CESARET NEDİR?

Gerçek cesaret, Kuran'da bildirildiği üzere, Allah'ın sınırlarını bütünüyle ve kusursuzca korumada Allah'tan başka kimseden korkmadan ve çekinmeden kararlılık göstermek, hiçbir ortamda Kuran ahlakından taviz vermemektir. Cesaret, yalnızca ve yalnızca Allah'tan korkan, O'na derinden bağlı olan insanların, imanlarından kaynaklanan doğal bir tavırdır.

İnananlar Allah'a olan imanları, Allah korkuları ve ahiret özlemleri nedeniyle doğal bir cesaret ortaya koyarlar. Her davranışları son derece samimi ve cesurdur. Allah rızası için, Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamak ve diğer insanların da bu ahlakı yaşamalarını sağlamak için çabalar, etraflarında işleyen kötülüklere karşı sessiz kalmaz, Kuran'a uygun tavır gösterirler. Kötülüklere karşı fikri olarak mücadele etmeyi, doğruyu, güzeli, iyiyi anlatmayı görev edinirler.

Müminlerin cesaretinin kökeninde tamamen Allah sevgisi, Allah korkusu ve Allah'ın rızasını kazanmaya yönelik samimi bir çaba bulunmaktadır. Bu yüzden güzel ahlakı yaşama konusundaki cesaretleri belirli şartlara bağlı değildir. Her ortamda ve her durumda mümin Allah'a güvenmenin getirdiği cesaretini korur.

İnanmayanların sergiledikleri cesaret örneklerinde ise maneviyatın yerini yalnızca çıkarlar ve dünyevi hırslar almaktadır. Bu yüzden Kuran'dan uzak insanlar cesaret kavramını yanlış alanlarda uygulamaya geçirirler. Asıl cesaret göstermeleri gereken konularda ise geride kalabilirler. Bu nedenle bu kişilerin gösterdikleri cesaret genellikle gereksiz, anlamsız ve ahiretleri açısından da yararsız bir cesaret olmaktadır.

Allah korkusu taşıyan insanlar vicdanen cesaret göstermeleri gereken bir olayda, o olayı görmezlikten gelerek kaçmayı vicdanlarına sığdıramazlar. Örneğin, bir kişi suçsuz olduğu halde suçlanıyorsa ve bir mümin de onun suçsuzluğuna şahitse, kendi çıkarlarına ters de düşse, kendini riske de atsa bu kişinin hakkını Allah'ın rızası için savunur. Bu gerçekten güzel bir cesaret örneğidir. Müminin gösterdiği bu cesaretin kaynağı, Allah korkusudur. Çünkü Allah Kuran'da şöyle emretmiştir:

> **… Şahidliği gizlemeyin. Kim onu gizlerse, artık şüphesiz, onun kalbi günahkardır. Allah, yaptıklarınızı bilendir. (Bakara Suresi, 283)**

Ayette bildirildiği gibi şahitliği gizlemek Allah'ın haram kıldığı bir davranıştır. Mümin Allah'ın emirleri konusunda gevşeklik göstermek ve çekingen davranmaktan korktuğu için Allah'ın sınırlarını gözetmede en güzel cesaret örneklerini sergiler.

Kuran ahlakından uzak bir toplumda ise, vicdanının sesini dinleyip hakkı çiğnenen birini savunan kişi, çevresindeki insanlar tarafından "Sen onun avukatı mısın?", "Onu savunmak sana mı kalmış?" gibi sözlerle küçük düşürülüp vazgeçirilmeye çalışılır. Oysa yaptığı, takdir edilmesi gereken bir güzel ahlak özelliğidir. Böyle bir durumla karşılaşan kişi de din ahlakından uzak bir insansa, çevresinden tepki almayı, kendi çıkarlarını kaybetmeyi göze alamaz. Ama eğer bu kişi Allah'a iman eden ve Kuran'a uyan bir insansa Allah'ın emrettiği ahlakı uygulama konusunda asla bir çekimserlik göstermez.

Söz konusu kişi vicdanının sesini dinleyip en sıkıntılı anında bile hakkı savunma cesaretini gösterir. Bir kötülükle karşılaştığı zaman ayette emredildiği gibi iyilikle karşılık vermek için çalışır. Bu yüzden Kuran ahlakını yaşamayan insanlar tarafından "saflıkla" suçlanabilir, küçük görülebilir. Ama etrafındaki kişiler onun bu davranışını yadırgasa da o güzel ahlakı seçer. Nitekim, kınayanın kınamasından korkmamak, cesur ve kararlı olmak Kuran'da bir güzel ahlak özelliği olarak örnek verilmiştir:

Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) Kendisi'nin onları sevdiği, onların da Kendisi'ni sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu', Allah yolunda cehd eden (çaba harcayan) ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. (Maide Suresi, 54)

Günlük hayatımızdan birkaç örnekle konuyu daha anlaşılır hale getirebiliriz. Kişi yolda bir yoksula, yardıma muhtaç birine rastlar. Yardım etmek ister, ama yanındaki kişiler o kişiye yardım etmemesini istiyordur. "Boşver", "Yardım etmek sana mı kaldı?" gibi sözlerle onu vazgeçirmeye, alaylarıyla onu engellemeye çalışırlar. Kişi burada bir tercihte bulunacaktır.

Kimisi, arkadaşlarının önünde küçük düşmekten çekinerek ve onları kaybetmekten korkarak güzel ahlaktan derhal yüz çevirir ve rastladığı muhtaç kişiyi orada yüzüstü bırakır. Müslüman ise gördüğü kişiye hiçbir kınamadan korkmadan mutlaka yardımda bulunur. Çünkü yardıma muhtaç insanı Allah yaratmış ve karşısına özel olarak çıkartmıştır. Bununla, belki de onun güzel ahlaklı davranıp davranmayacağı denenmektedir. İnce bir kavrayışa sahip olan mümin bir kimse Allah'ın bu olayı özel olarak yarattığını ve kendisini imtihan ettiğini derhal anlar ve Allah'ın rızasına uygun olan davranışı seçer. Arkadaşlarının alayı ile karşılaşması onu hiçbir şekilde yıldırmaz. Doğru bildiğini yapmakta cesur davranır.

Güzel ahlaklı davranmaya itina eden insan, zaman zaman kendisine bu şekilde karşı çıkan, güzel ahlaktan vazgeçirmeye çalışan insanlarla karşılaşabilir. Kuran ayetleri incelendiğinde bu tür durumların imtihan ortamının bir özelliği olduğu daha iyi anlaşılır. Nitekim Kuran'da, iyilerin karşısında her zaman kötülerin bulunacağı ve bu kişilerin kötülüğü yeryüzüne yaymak isteyecekleri anlatılmaktadır. Bu amaç doğrultusunda hareket ettikleri için iyilik yapanları da engellemeye çalışırlar. Allah bu gerçeği birçok ayetiyle haber vermiştir:

… Allah'ın ayetlerini yalanlayandan ve (insanları) ondan alıkoyup-çevirenden daha zalim kimdir? Ayetlerimizden alıkoyup-çevirenlere, bu 'engelleme ve çevirmelerinden' dolayı pek çetin bir azabla karşılık vereceğiz. (Enam Suresi, 157)

Dini yalanlayanı gördün mü? İşte yetimi itip-kakan; yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur. İşte (şu) namaz kılanların vay haline, ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar. Ve 'ufacık bir yardımı (veya zekatı) da engellemektedirler. (Maun Suresi, 1-7)

Allah inkar eden insanların, iyilikleri, hayırlı davranışları engellemek için ciddi bir çaba göstereceklerine Kuran'da dikkat çeker. Ancak bu çabanın iyi olanlarla kötülerin birbirinden ayrılmasına vesile olarak, yine inananların hayrına sonuçlanacağı da ayetlerde haber verilir:

Gerçek şu ki, inkar edenler, (insanları) Allah'ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. İnkar edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır. Bu, Allah'ın murdar olanı temizden ayırdetmesi; murdarı, bir kısmını bir kısmı üzerinde kılıp tümünü biriktirerek cehenneme atması içindir. İşte bunlar hüsrana uğrayanlardır. (Enfal Suresi, 36-37)

Bazı insanlar ise kötülerin etkisinde kalarak kötülük işlerler. İyilik yapmak istediklerinde arkadaşları onları garip karşılar; sözleri ve davranışlarıyla taciz etmeye kalkışırlar. Şeytanın etkisiyle kötülüğü güzel, iyiliği çirkin gösterirler. Zayıf iradeli, ürkek ve titrek kişiliğe sahip kimseler de kısa sürede etraflarındaki bu tarz kişilerin etkisinde kalarak güzel davranışlarda bulunmaktan vazgeçerler. Kötü ahlaka yatkın kimselere kolaylıkla uyum sağlarlar.

Etrafa uyum sağlamak ve doğru yolda olmayanların beğenisini kazanmak için doğru bildiklerinden feragat ederek kötü ahlakı seçen insan kendine çok büyük bir zarar vermektedir. İnsanlar tarafından kınanmamak, dışlanmamak için yanlış bir yolu tercih etmekte, kötülere uyum sağlayarak gerçekte kendisine zulmetmektedir. Dost kaybetmemek için kötü ahlaka göz yuman ve gerçek dostun yalnızca Allah olduğunu bilmeyen bu insanlar, aslında Allah'ın huzurunda küçük düştüklerinin ve ahirette kayba uğradıklarının farkında değillerdir.

Oysa Allah'ın sınırlarını gözetmede ve Kuran'da emredildiği gibi şefkatli, merhametli, adaletli, fedakar, tevekküllü, iyiliğe davet eden, hoşgörülü, uzlaştırıcı, hayır düşünen ve herşeyde hayır gören, güzel huylu bir insan olmada her ne pahasına olursa olsun kararlı ve cesur davrananları, küçük düşmek, dışlanmak şöyle dursun, Allah dünyada ve ahirette yüceltecek, onları haktan yüz çevirenlerin tümüne üstün kılacaktır.

Kuran'a uygun bir cesaret, Allah'tan başka hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmamayı, Allah rızasına en uygun davranışı yapmakta hiç tereddüt göstermemeyi ve kararsızlıkta bulunmamayı da gerektirir. İman edenlerin en önemli özelliklerinden biri, hiçbir zorluk karşısında yılmamaları, Allah'tan başka hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmamalarıdır. Onlar Allah'tan başka bir güç olmadığını bilirler. Bu da, onlara her türlü korkuyu yenecek cesareti verir. Onlar bir tek Allah'tan korkarlar. Kuran'da müminlerin bu örnek tavrı şöyle açıklanmaktadır:

> **Ki onlar, Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek-korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter. (Ahzap Suresi, 39)**

Kötülükten hoşlanan, kötü davranışlarda ısrarlı olan ve başkalarının da kendileri gibi kötü olmalarını isteyen insanların kurdukları şer ittifakını dağıtmak, yeryüzünde iyiliğin hakim olmasına çalışmak peygamberler ve onların yanındaki salih müminler kadar cesur olmayı gerektirir. Bu cesaretin kaynağında da samimi ve şirkten arınmış bir iman yer alır.

İyilikte bulunan, insanlara iyiliği tavsiye eden kişi, çevresinde bulunan gizli kötülerin dikkatini çekecek ve iyilikten uzaklaştırılmaya çalışılacaktır. Bu durum bugüne kadar belki binlerce kez tecelli etmiş, tarih boyunca yaşamış her Müslüman güzel ahlakı yaşamaktan ve başkalarına tavsiye etmekten men edilmeye çalışılmıştır.

Örneğin, namaz kılmaya başlayan bir insan Kuran ahlakının yaşanmadığı bir toplumda mutlaka birileri tarafından engellenmeye çalışılır. "Daha gençsin, boşver, ileride kılarsın", "Günahın boynuma" gibi sözlerle alıkonulmak istenir. Oysa günde 5 vakit olarak farz kılınan namaz, Allah'ın bir emridir. Engellenmeye çalışılması yerine teşvik edilmesi gereken bir ibadettir. Allah insanları bu güzel ibadetten uzaklaştırmaya çalışanlarla ilgili Kuran'da şöyle buyurmuştur:

> **Engellemekte olanı gördün mü? Namaz kıldığı zaman bir kulu. Gördün mü? Ya o (kul) doğru yol üzerinde ise, ya da takvayı emrettiyse. Gördün mü? Ya (bu engellemek isteyen) yalanlıyor ve yüz çeviriyor ise. O, Allah'ın gördüğünü bilmiyor mu? Hayır; eğer o, (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursa, andolsun, onu perçeminden tutup sürükleyeceğiz; o yalancı, günahkar olan alnından. O zaman da meclisini (yakın çevresini ve yandaşlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız. Hayır; ona boyun eğme (Rabbine) secde et ve yakınlaş. (Alak Suresi, 9-19)**

Şeytan, gerçeği gören, dünya hayatının geçici yüzünü fark eden, Kuran ahlakını yaşayan ve ahirete yönelen tek bir kişinin dahi ortaya çıkmasını istemez. Bu nedenle Kuran'a uymaya titizlik gösteren kişinin üzerine kendi yandaşlarını musallat eder ve onu yıldırmaya, korkutmaya ve olumsuz yönde etkilemeye çalışır. Şeytan bu faaliyeti doğrudan telkin ve vesvese yoluyla yürüttüğü gibi insanlar içinde etkisine aldığı ve dost edindiği kimseler vasıtasıyla da sürdürür. Allah, şeytanın bu yönteminin iman edenler için bir etkisi olmadığını şöyle belirtir:

> **İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Benden korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)**

Aynı ayetin öncesinde de Allah'tan korkan insanların dinlerindeki cesur ve kararlı tavırları ve bunun sonucunda Allah'tan gördükleri güzel karşılık şöyle anlatılmaktadır:

> **Onlar, kendilerine insanlar: "Size karşı insanlar toplandılar, artık onlardan korkun" dedikleri halde imanları artanlar ve: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" diyenlerdir. Bundan dolayı, kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan bir bolluk (fazl) ve Allah'tan bir nimetle geri döndüler. Onlar, Allah'ın rızasına uydular. Allah, büyük fazl (ve ihsan) sahibidir. (Al-i İmran Suresi, 173-174)**

Cesur davranan, vicdanının sesini dinleyen ve doğruları görüp hak yolda kimseden çekinmeden ilerleyen insan kurtuluşa erer; Allah'ın rahmetine, rızasına, nimetine ve cennetine kavuşur. Şeytanın kışkırtmalarına kulak veren insan ise onun peşinden cehenneme kadar sürüklenir ve ebediyen orada kalır.

İman eden bir insanın görevi Allah'ın emrettiği iyi, doğru ve güzel olanı insanlara tavsiye etmektir. Müminin ana vazifesi budur. Ancak şu da bilinmelidir ki, insan bu görevi yerine getirirken çeşitli zorluklarla daha doğrusu denemelerle karşılaşabilir. Engellenmeye çalışılıp, baskı altına alınmak istenip, türlü iftiralara ve eziyetlere maruz kalabilir. Çünkü bu Allah'ın Kuran'da haber verdiği bir vaadidir:

> **Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi, beraberindeki mü'minlerle; "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyordu. Dikkat edin. Şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır. (Bakara Suresi, 214)**

Allah'ın bu ayetiyle vaat ettiği gibi cennete girmeyi uman her mümin, geçmişte inananların yaşadığı zorluklarla denenecektir. Bu noktada kişi kalbini Allah'a bağlayacak, O'na güvenecek, kararlı ve cesur olup, bütün bunların imtihan ortamının doğal akışı olduğunu bilecektir.

Bir insanın öyle bir durumda herhangi bir mazeret öne sürerek dininden, güzel ahlakından taviz vermesi ise son derece çirkin, samimiyetsiz ve kişiliksiz bir davranış olur. Eğer kişi samimiyse, çekineceği hiçbir şey yoktur. Allah onu koruyacak, işlerini kolaylaştıracaktır. Nitekim Allah ayetlerinde her zorlukla beraber bir kolaylığın olduğunu ve insanlara güçlerinin üstünde bir şey yüklenmeyeceğini müjdelemektedir:

> **Demek ki, gerçekten zorlukla beraber kolaylık vardır. Gerçekten güçlükle beraber kolaylık vardır. (İnşirah Suresi, 5-6)**

> **İman edenler ve salih amellerde bulunanlar -ki Biz hiç kimseye güç yetireceğinden fazlasını yüklemeyiz- onlar da cennetin ashabı (halkı)dırlar. Onda sonsuz olarak kalacaklardır. Biz onların göğüslerinde kinden ne varsa çekip almışız. Altlarından ırmaklar akar. Derler ki: "Bizi buna ulaştıran Allah'a hamd olsun. Eğer Allah bize hidayet vermeseydi biz doğruya ermeyecektik. Andolsun, Rabbimiz'in elçileri hak ile geldiler." Onlara: "İşte bu, yaptıklarınıza karşılık olarak mirasçı kılındığınız cennettir" diye seslenilecek. (Araf Suresi, 42-43)**

“MÜMİNİN CESARETİ ONA OLAN SEVGİNİN GÜÇLENMESİNE VESİLE OLUR”

Adnan Oktar`ın 30 Kasım 2009 tarihli Adıyaman Asu ve Kral Karadeniz TV röportajından

ADNAN OKTAR: Özellikle cesaret zor bir şeydir, korkuyu yenmek zor bir şeydir. (Nefisle) Mücadele zor bir şeydir. Mesela tembelliğe karşı iradesini kullanıyor. Bunların hepsinin toplamında mükemmel bir kişilik çıkmış oluyor ve biz insanı bu yönlerinden çok severiz. Yoksa öbür türlü ölü olur insan adeta. Ceset bir şey ifade ediyor mu bizim için? Etmez. İnsan ceset gibi olur o zaman. **Bizim insanları sevme nedenimiz zaten cesareti oluyor, sabrı, metaneti, değil mi, şefkati, cömertliği.** Mesela cömert bir insan seviliyor. Affeden bir insan seviliyor. Affetmemiz için zor bir şey olması lazım ki affedeceğiz. Sabır, neye sabır göstereceğiz zorluk yoksa? Sabrından dolayı bir insanı seviyoruz. **Mesela insan sevdiği ile bağlantısını devam ettirebilmesi için sabra ihtiyacı var. Cesarete ihtiyacı var ki onu koruyabilsin, değil mi?** Mesela zamana karşı sabreder. Farz edelim sevdiği bir insan oluyor, insan onu 1 yıl da bekliyor, 2 yıl da bekliyor, 3 yıl da bekliyor değil mi? Öbür türlü vefasızlık olur. İnsanlar 1 gün-2 gün bile bekleyemiyor, değil yıllarca beklemek. Halbuki Allah sabırlı olan insanları seviyor. Biz de sabırlı olan insanları seviyoruz. Mesela cömert insanı seviyoruz biz. Allah’ın da bize karşı cömert olmasını istiyoruz değil mi? “Ya Rabbi bize bol bol mal ver” diyoruz, “imkan ver.” Peki sen Allah’ın cömert olmasını istiyorsun, sen niye cömert olmuyorsun? Allah’ın affetmesini istiyor insanlar, sen niye affetmiyorsun, değil mi? Allah’ın vefalı olmasını istiyor, sen niye vefalı olmuyorsun? Allah vefalıdır. İnsanın da vefalı olması lazım. Allah hiçbir şeyden korkmaz. **Ama insanların da korkmaması lazım, cesur olması lazım Allah için, Allah’a tevekkül ederek.** Mesela Peygamberler korksalardı hiçbir hizmet yapamazlardı. Çünkü karşılarındaki insanlar hep onları tehdit ediyorlardı ve öldürmeye kalkıyorlardı, yaralamaya kalkıyorlardı, tuzak kuruyorlardı, iftira ediyorlar, hakaret ediyorlardı. Mesela Mehdi (as) zuhur ettiğinde onu hapsedecekler, baskı yapacaklar, hakaret görecek, iftira görecek. Eğer cesur olmazsa, sabırlı olmazsa, iradeli olmazsa nasıl Mehdilik görevini yapsın? Onun Mehdilik görevi sonucunda da bütün insanlar mutlu oluyorlar, herkes sevince, huzura ve neşeye kavuşuyor. Ama bakın, bir insanın cesareti, vefası, sabrı bütün insanların kurtuluşuna vesile oluyor. Tek bir insanın. Eğer o vefalı olmasa, sabırlı olmasa, cesur olmasa bütün insanlık batar Allah esirgesin. Allah onu vesile ediyor. Mesih (as) da öyle. Bir kere sabırlı, mesela 12 kişi sadece Hz. Mesih (as)’a o zamanlar iman etti. Hiçbir zaman için iradesini kaybetmedi. Onca mucize göstertmesine rağmen, onca güzel ahlakına rağmen 12 kişi. Ama Allah şimdiki geldiğinde de bütün dünyaya iman ettiriyor. Bütün gücün Allah’ın elinde olduğunu gösterten açık bir delildir bu inşaAllah.

KURAN'A DAYALI CESARETİN TOPLUMDA BİLİNEN CESARET KAVRAMINDAN FARKI

Cesaret de diğer pek çok kavram gibi din ahlakından uzak bir toplumun içinde Kuran'daki anlamından farklı algılanan ve yaşanan kavramlardandır. Kuşkusuz herkesin cesaret konusunda söyleyeceği birçok şey olabilir. Ancak bize her konuda olduğu gibi bu konuda da en doğru tanımlama Kuran'da yapılmaktadır.

Her insanın cesaret gösterdiği anlar olur, fakat insanların cesur davrandıkları konular, bu şekilde ulaşmak istedikleri amaçları ve gösterilen cesaretin sınırları Kuran'da tarif edilenlerden oldukça uzaktır.

Cesaretin tarifinin yapılması istense, Kuran ahlakını ve Allah'ın insanlara nasıl bir cesaret tavsiye ettiğini bilmeyen bir kişinin tarifiyle, bir Müslümanın tarifi elbette birbirinden farklı olacaktır. Müslüman cesareti Kuran'a göre değerlendirirken, pek çokları seyrettikleri macera filmlerinin etkisinde kalarak kafalarında canlandırdıkları bir kahraman modelini tarif edeceklerdir. Örneğin, filmlerde sık rastlanan, trafiğin hızla aktığı bir otobanda ters istikamette gitmek şeklinde bir hareket onlara göre çok büyük bir cesaret örneğidir.

Lisede okuyan öğrencilerin cesaret anlayışları ise daha farklıdır. Öğretmenle kavga eden öğrenci arkadaşları tarafından çok cesur olarak nitelendirilebilir. Asi davranan, kuralları yıkmaya çalışan bir kişinin de çok cesur olduğu düşünülür. Örneğin; okula lacivert pantalonla gelmesi gerekirken yeşil bir pantalonla gelen kişi, diğer öğrencilere göre, büyük bir cesaret göstermiştir. Sınavda kopya çekmek de bu tip kişilerin paylaştıkları cahiliyeye ait kültür yapısı içerisinde bir cesaret örneğidir.

Cahiliye toplumunda bir iş adamı için cesaretin tanımı ise, ticari açıdan bazı riskleri göze alabilmektir. Örneğin borsaya yüksek miktarda para yatırmak bu tür insanlar için bir cesaret örneğidir. Veya hiç denenmemiş bir iş alanına yatırım yapmak, en cesur insanların işidir.

Kısacası din ahlakından uzak toplumlarda her insan kendi yapısına, içinde bulunduğu ortama göre cesareti farklı yorumlayabilmektedir. Bu insanlar için ölçü Kuran değil, şahsi prensip ve alışkanlıkları olduğundan, her insanın cesaretten anladığı şey farklı olur. Örneğin; "mahalle kültürü" içerisinde cesaret, o yapıya has, farklı bir tanım kazanacaktır. Ve elbette bu kültürün yaşandığı bir toplum kesiminde yapılan cesaret tarifi, sosyal geliri daha yüksek kişilerin yaptığı tarife göre oldukça farklı olacaktır. Bir ev kadınının cesaretten anladığıyla, bir politikacının anlayışı da farklıdır.

Bu tarz örnekleri toplumun muhtelif farklı kesimleri sayısınca çoğaltmak mümkündür. Ama hepsinin kesiştiği ortak nokta cesareti, alışılmışın dışında birtakım uç hareketleri yapmakla, toplumun genel kabullerinin dışına çıkmakla aynı anlamda algılamalarıdır.

Kuran ahlakının hakim olmadığı böyle bir yapı içinde, bu çarpık anlayışın bir sınırı da yoktur. Bir hırsız da kendini cesur olarak nitelendirecek, yaptığı işin oldukça cesaret isteyen bir iş olduğunu savunacaktır. Çünkü Kuran'ı ölçü almayan insanların onlarca, hatta yüzlerce ölçüsü vardır; herkes olayları farklı açılardan değerlendirir ve farklı bir fikir ortaya atar. Herkes kendi fikrini mutlak doğru biliyor olduğu için de toplumda kaçınılmaz bir karmaşa yaşanır. Hiç kimse bir başkasının fikrini asla beğenmez. Kuran ahlakının yaşanmadığı bir toplumda, her konuda yalnızca kendi fikirlerini, değer yargılarını beğenmekten kaynaklanan karışıklıklar, çatışmalar mutlaka baş gösterir.

Oysa Kuran'a göre hareket edildiğinde, Allah'ın bildirdiği en güzel ve en doğru olan tek bir ahlak modeli yaşanır. Kuran'a göre gerçek cesaret ise, yukarıdaki örneklerde sayılanlardan çok farklıdır. Kuran'a göre gerçek cesaret, Allah'a güvenip dayanmaktan kaynaklanan, yaşamının her anında tevekkül etmenin sonucu olarak gelişen bir karekter sağlamlığıdır. Bu karakter sağlamlığı ile ilgili en güzel örnekleri de -ilerleyen bölümlerde anlatacağımız gibi- Peygamberimiz (sav)'in yaşamında ve Allah'ın Kuran'da örnek olarak gösterdiği diğer peygamberlerin yaşamlarında görebiliriz. Kuran'da verilen örneklerden öğrendiğimiz, cesaretin akılcı bir cesaret olması gerektiğidir. Allah insanların akıllarını kullanmalarını buyurmuş, akletmeyenler için de bir ayette şöyle buyurmuştur:

Allah'ın izni olmaksızın, hiç kimse için iman etme (imkanı) yoktur. O, akıl erdiremeyenlerin üzerine iğrenç bir pislik kılar. (Yunus Suresi, 100)

Akılcı bir cesaret, başarıya da ulaşacaktır. Toplumun bazı kesimlerinde bilinen cesarette ise körü körüne bir "macera ruhu" hakimdir. Macera ruhuyla hareket eden ve delice bir cesaret gösteren insanlar bu kesim tarafından büyük takdir görürler. Örneğin; tamamen yanmakta olan bir eve girip içeriden değerli eşyalarını çıkarmaya çalışan kişi oldukça cesur olarak değerlendirilebilir. Oysa bu kişi son derece tehlikeli ve akıl dışı bir iş yapmaktadır. Takdir edilmesi değil, aksine engellenmesi, uyarılması gerekir. Nitekim insan hayatı her türlü dünyevi metadan daha önemlidir.

Akıl, cesaretin Kuran ahlakına uygun olarak yaşanmasındaki en önemli unsurdur. Akıllı olmak ise Allah korkusunu yaşamanın bir sonucudur. Allah Kendisi'nden gereği gibi korkanlara doğruyu yanlıştan ayıracak bir anlayış verir. Allah korkusuyla artan bu anlayış, karşımıza çıkan her durumda doğru seçeneği bulmamızı sağlar. Bu gerçek Kuran'da şöyle belirtilir:

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

Akıl, Kuran'da çok önemli bir konu olarak vurgulanmıştır. Müminlerin bütün davranışlarında görülen akıl, sergiledikleri cesaret örneklerinde kendini mutlaka gösterir. Müminin ortaya koyduğu cesaret, duygusal bir hareket değildir. Belki kimi zaman büyük risklerin altına da girer, ama bunlar hiçbir zaman için ani bir duygusallık hissine kapılıp, düşüncesizce yapılan eylemler şeklinde olmaz. Her davranışında olduğu gibi, ortaya koyduğu bu davranışın temelinde de mutlaka akıl vardır. Körü körüne akılsızca bir cesaret örneği sergilemez.

Allah korkusu, her konuda olduğu gibi, bu konuda da son derece önemli bir kıstastır. Allah korkusu olmayınca kişi rahatlıkla insanlara zarar verecek davranışlarda bulunabilmekte, kendi menfaatleri için başkalarının haklarını çiğneyebilmektedir. Bu kişilerin cesaret anlayışları Kuran'da bildirilen gerçek cesaret ile taban tabana zıttır.

Bu zihniyete sahip insanlar, başkalarının hakkını yiyerek menfaat sağlamayı ve bunu yaparken kanunlara yakalanma riskini göze almayı cesaret olarak görebilirler. Karanlık işlerini aynı anda yapabilmeyi ve hiç yakalanmadan zengin olabilmeyi cesaret zannederler. Pervasızca bu tür ahlaksızlıklara yönelmeyi, kendi dünyevi çıkarları uğruna diğer insanlara zulmetmekten çekinmemeyi, hiçbir otorite tanımamayı bir üstünlük olarak algılayabilirler. Oysa yeryüzünde karışıklık çıkarmak, insanlara zulmetmek, insanların hakkını çiğnemek ve bunlara benzer davranışların tümü Allah'ın insanları sakındırdığı, ayetleriyle men ettiği ve insanlara ahirette hesabını veremeyeceklerini bildirdiği çirkin davranışlardır. Cesaret, ancak güzel ahlak ile birlikte olursa gerçek anlamını kazanır. Devletin ve yasaların aleyhine gösterilen bir cesaret ise çirkin bir cesaret olup güzel ahlakla, Allah'ın Kuran'da bildirdiği Müslüman modeliyle bağdaşmamaktadır.

Cesaret Allah'ın rızasını kazanmak için gösterilen bir tavırdır. Müminler Allah'ın hoşnutluğunu elde etmek maksadıyla canlarını ve mallarını gözden çıkarırlar. Esasında bu, inanan insanlar için sonradan alınan bir karar değildir. İnananlar bu kararı "iman ettik" dedikleri anda vermişlerdir:

Hiç şüphesiz Allah, mü'minlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler; (bu) Tevrat'ta, İncil'de

ve Kuran'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)

Bu kararı ilk başta vermiş oldukları için geriye sadece bunun gereğini yerine getirecekleri fırsatın önlerine çıkması kalmıştır. Gerçekte müminlerin gösterdikleri bu cesaret yalnızca Allah'ın kendilerine emretmiş olduğu davranıştır. Bu yüzden müminler en büyük cesaret örneklerini gayet soğukkanlı, tevekküllü ve korkusuzca sergilerler. Çünkü Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak söz konusu olduğunda inanan bir kimsenin vazgeçemeyeceği ve göze alamayacağı hiçbir şey yoktur.

Zaten insana canını ve mallarını veren Allah'tır. Bunları Kendi dilemesiyle insana verdiği gibi, yine istediği zamanda ve istediği şekilde geri almak da yine Allah'ın tasarrufu altındadır. Ayrıca unutulmamalıdır ki, hiçbir şey insanın başına tesadüfen gelmez. Kuran ahlakını yaşama konusunda, Allah adına cesur ve kararlı davranan bir kimse kaderinde yazılı olandan başkasını yaşamaz. Bu da dünyada ve ahirette kendisi için en hayırlı olandan başkası değildir. Yani insan bir zorluk karşısında cesaretli davrandığında, o zorluğu yenmeye çalıştığında ne ile karşılaşırsa karşılaşsın hepsinin sonucu kendisi için hayırlıdır. Çünkü Allah Kuran'da inanan kullarının işlerini mutlak hayırla sonuçlandıracağını bildirmiştir.

Gerçek cesaretin bize en güzel şekilde tarif edildiği Kuran'da, peygamberlerin ve onları izleyen müminlerin hayatlarından verilen örneklerde, Allah'ı razı etmek için sergilenen cesaretin son derece üstün bir meziyet olduğu anlaşılmaktadır.

Buraya kadar da gördüğümüz gibi, Kurani bir cesareti toplumda yaşanan örneklerden farklı kılan en önemli unsur "amaç"tır. Kuran incelendiğinde cesaret kavramının, halk arasında bilinenlerin dışında çok farklı amaçlar içerdiği görülür. Kurani bir cesaretin amacı ne insanların takdirini, hayranlığını toplamaktır, ne de kişinin kendi egosunu tatmin etmesidir; amaç sadece Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaktır.

Elbette bu, toplumun yaşadığı cesaret kavramıyla, Kurani cesaret arasında büyük farklılıkların oluşmasına neden olur. Nitekim toplumun birçok kesiminde oturmuş olan cesaret anlayışında daha önce de belirttiğimiz gibi "dünyevi hedefler" vardır; yani kişi herhangi bir konuda cesaret gösterirken ahirete yönelik bir amaç gözetmeden, dünyaya dair hesaplar yapmaktadır. Belki güzel ve faydalı bir iş yapıyordur, örneğin, aniden yola fırlayan bir çocuğu ezilmekten kurtarıyordur; ama burada amacı kendi vicdanını rahatlatmaktır. Ya da topluluk önünde haksızlığa uğrayan birinin hakkını savunuyordur. Davranışı güzeldir, ancak amacı oradakilerin takdirini kazanabilmektir. Oysa bu davranışı Allah Katında geçerli kılacak olan, bu davranışın Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yapılmasıdır.

Nitekim bu gerçeği asla akıllarından çıkarmayan Müslümanların cesaret gösterdikleri konular dünyevi amaçlara, çıkarlara yönelik olmaz. Asla insanlar tarafından "cesur bilineyim", "bana cesur desinler", "herkesin gözüne gireyim" gibi isteklerde de bulunmazlar. Allah için sergiledikleri cesareti Allah'ın bilmesi onlar için yeterlidir.

“DERİN İMANDA MÜTHİŞ BİR CESARET OLUR, DİNİ ANLATMAK İÇİN DE MÜTHİŞ BİR HEYECAN VE ŞEVK DUYULUR”

Adnan Oktar`ın 27 Ekim 2010 tarihli TV Kayseri ve Samsun Aks TV röportajından

ADNAN OKTAR: ... Dünyada en büyük sorun, iman zafiyetidir. İnsanların iman zayıflığıdır. İmanı güçlü olsa bir insanın bir kere müthiş bir cesaret olur üzerinde. İkincisi dini anlatmak için müthiş bir heyecan ve şevk duyar. Allah sevgisini sürekli anlatmak ihtiyacı duyar. Allah’ı sürekli savunur. Allah korkusunu anlatır. İnsanların büyük bir bölümünün buna gücünün yetmemesinin sebebi, Allah’a inançlarının insanların zayıf olmasıdır. Bu dünya imtihan meydanıdır. En önemli şey, iman hakikatlerinden Allah’ın varlığını, samimi olarak anlamaktır. Mesela Peygamberimiz (sav) Hira Mağarası’nda düşünüyordu, tefekkür ediyordu. Derin düşündüğü için Allah’a karşı derin sevgisi oluşmuştu. Allah ona onu vesile ediyordu. Hz. İsa (as) da öyle, çok derin düşündüğü için derin imanı vardı. Derin imanda Allah çok güzel neticeler verir insanlara...

... Şimdi iman eden aklı başında bir insan olağanüstü bir durum olduğunu görüp bütün hayatının sosyal yönlerinden çekilip var gücüyle İslam ahlakını yaymak için böyle bir durumda gayret eder mi etmez mi? Gerçek imanda bunu eder. Adam son derece sakin... öyle bir üslup ve amaç hiç görünmüyor. Öyle bir yöntem göremiyoruz.

Onun için en önemli konu iman hakikatlerinin anlatılması. Mesela ben Mehdiyeti anlatıyorum, ama az insanda etki gösteriyor. İman zayıflığından dolayı o konuya pek yanaşmak istemiyor epey bir insan. Mesela biz diyoruz ki; “Irak’ta Müslümanları perişan ediyorlar. Afganistan’da da eziyorlar” diyoruz. Yine iman zayıflığından dolayı insanlar ilgilenmek istemiyorlar. Önemli görmüyorlar onu. Ne kadar anlatırsak anlatalım beyninde sanki ağdalı büyük bir magma varmış gibi, sanki beynine ağır bir pençe yemiş gibi kavrayamıyor. Ama kolay bir şey olduğunda ondan zevk alıyorlar. Mesela “evinde, gir akşam eve 70 bin kere zikir yap” diyorlar. Burada tebliğ yok, araştırma yok, inceleme yok. Dalaletle mücadele etmek yok ve derin bir zihni faaliyet de yok. Haşa, onu, uykuyu iyi getiren bir şey olarak görüyor. Uyku ilacı gibi görüyor. Halbuki biz Allah’ı andığımız da kalbimiz açılır şevkimiz artar. Allah’a karşı heyecanımız artar...

ŞEYTAN İNSANLARA ÇİRKİN BİR CESARETİ EMREDER

Şeytanın amacı insanları Allah'ın dininden uzak tutmak ve kendi peşinden cehenneme sürüklemektir. Bu nedenle insanlar üzerinde, onları kandırabilmek ve tuzağa düşürebilmek için türlü yöntemler uygular. İnsanların çoğunu bu oyunlarıyla aldatır, onları kötü bir ahlaka sevk eder. İnsanları hak dinden uzaklaştırmak, onlara kendi sapkın sistemini yaşatmak istediği için kavramları birbirine karıştırmaya, güzel ahlakı çirkin, kötü ahlakı güzel göstermeye çalışır. Böylece güzel ahlaka dair bütün kavramları insanların yanlış algılamalarını sağlar. Şeytanın ve ona tabi olanların bu özelliği ayetlerde şöyle vurgulanır:

> **Şeytanların kimlere inmekte olduklarını size haber vereyim mi? Onlar, 'gerçeği ters yüz eden', günaha düşkün olan her yalancıya inerler. Bunlar (şeytanlara) kulak verirler ve çoğu yalan söylemektedirler. (Şuara Suresi, 221-223)**

Örneğin, sabretmek çok güzel bir ahlak özelliği iken, şeytan bu kavramı insanlara yanlış tanıtır. İnsanlar sabır kavramının güzel yönlerini hemen hemen hiç bilmez, çoğunlukla sabretmenin zor, sıkıntılı ve eziyetli bir his olduğunu zannederler. Sabır deyince akıllarına gelen, bir şeye katlanma zorunluluğundan kaynaklanan isteksiz bir bekleyiş, "tahammül"dür. Oysa sabır, Allah'ın rızası olan bir işte kararlı ve sürekli davranmak, vazgeçmemek, yılmamak, o işi sonuna kadar azimle götürmektir. Örneğin, her olay karşısında hoşgörülü olabilmek, kızgınlık oluşturabilecek bir ortam da olsa öfkeyi yenerek güzel söz söyleyebilmek ve her ne pahasına olursa olsun bunda kararlılık göstermek, yılmamak güzel bir sabır örneğidir.

Aynı zamanda sabır, Allah'ın vadettiği güzel bir sonucu sevinç ve özlemle beklemektir. Bu da şeytanın göstermeye çalıştığı gibi zor ve sıkıntılı bir şey değil tam aksine müminin şevk, heyecan ve neşesini artıran bir durumdur. Örneğin, bütün müminler ahirete karşı büyük bir istek ve özlem duymakta, cennete kavuşmayı şiddetle arzulamakta ve bunun için sabırla beklemektedirler. Herhangi bir konuda Allah'ın rızası için sabreden mümin, bunun karşılığını muhakkak Allah'tan bulacağını bilmenin mutluluk ve sevincini yaşar.

Mümin kötü bir davranışla karşılaştığında da bunu sabırla karşılar. Yani öfke ya da yılgınlığa kapılmadan, Kuran'da emredilen en güzel tavır ve davranışı gösterir.

İşte, "sabır" gibi, şeytanın insanlara farklı göstermeye çalıştığı kavramlardan biri de konumuz olan "cesaret"tir. İnsanlar Allah'ın ayetlerine uymadıkları takdirde, şeytanın etkisi altına girmeye başlarlar. Böylece, ahlaki kavramların manalarını Kuran'dan öğreneceklerine şeytanın telkinlerinden öğrenmeye başlarlar. Şeytan ise insanları "çirkin bir cesarete" yönlendirir. Çirkin cesaret, kişinin gözünü kırpmadan, hiçbir vicdani sıkıntı yaşamadan, nereye varacağını düşünmeden, pervasızca kötülükte bulunması, Allah hakkında bilgisi olmayan şeyleri söyleyebilmesi, tüm kainatı yaratan Rabbimiz'i ve ahiret gününü inkar edebilmesidir. Kuran'da çirkin bir cesaret gösteren insanlardan şöyle söz edilmiştir:

> **"Rahman çocuk edinmiştir" dediler. Andolsun, siz oldukça <u>çirkin bir cesarette bulunup-geldiniz</u>. Neredeyse bundan dolayı, gökler paramparça olacak, yer çatlayacak ve dağlar yıkılıp göçüverecekti. Rahman adına çocuk öne sürdüklerinden (ötürü bunlar olacaktı.) Rahman (olan Allah)a çocuk edinmek yaraşmaz. Göklerde ve yerde olan (herkesin ve herşeyin) tümü Rahman (olan Allah)a, yalnızca kul olarak gelecektir. Andolsun, onların tümünü kuşatmış ve onları sayı olarak saymış bulunmaktadır. Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 88-95)**

Mümin ise Allah'tan korkar ve kötü bir ahlak göstermekten, Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememekten şiddetle çekinir. Allah'ın ahirette kendisini hesaba çekeceğini, eğer dünyada kötü bir ahlak sergilerse veya Rabbimiz'in sonsuz kudretini gereği gibi takdir edemezse bunun hesabını ahirette veremeyeceğini düşünür. Allah korkusu taşımayanlar ise şeytanın etkisiyle kötü ahlak örneği olan "çirkin cesaret"i göstermekten çekinmezler.

Günlük hayatımızda çirkin cesaret sahibi pek çok insana rastlayabiliriz. Allah korkusuna sahip olmayan ve Kuran ahlakına uygun yaşamayan insanlar genellikle saygı, şefkat, merhamet, insaniyet gibi duygulardan uzak bir şekilde yaşar ve hiç çekinmeden kötü bir ahlak sergilerler. Toplumun birçok kesiminde bu kötü ahlakın örneklerine rastlamak mümkündür. İş adamlarından sokak serserilerine kadar birçok farklı kültüre mensup insanda bu ahlak görülebilir. Hepsi farklı toplumlarda yaşıyor da olsalar, eğer Allah'tan korkmuyorlarsa, hepsi şeytanın kendilerine emrettiği kötü ahlakı uyguluyorlar demektir.

Şeytana uyan bir insan ise, akla gelebilecek her türlü kötülüğü yapabilecek bir karaktere sahiptir. Çünkü şeytan ona çirkin bir cesaret vermekte, onu kandırmakta, vesveselerle aldatmakta, kötülük yaparken oldukça sakin ve serinkanlı olmasını sağlamaktadır. Zaten kendisi de aynı ruh haline sahiptir. Allah ona meleklere secde etmesini buyurmuş, o ise kibirinden dolayı çok çirkin bir cesaret göstererek itaat etmemiş ve sapkınlardan olmuştur. Şeytanın bu ibret verici sapması Kuran'da şöyle anlatılır:

> **Andolsun, Biz sizi yarattık, sonra size suret (biçim-şekil) verdik, sonra meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. Onlar da İblis'in dışında secde ettiler; o, secde edenlerden olmadı.**
>
> **(Allah) Dedi: "Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" (İblis) Dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın".**
>
> **(Allah:) "Öyleyse ordan in, orada büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin".**
>
> **O da: "(İnsanların) dirilecekleri güne kadar beni gözle(yip ertele)" dedi.**
>
> **(Allah:) "Sen gözlenip-ertelenenlerdensin" dedi.**
>
> **Dedi ki: "Madem öyle, beni azdırdığından dolayı onlar(ı insanları saptırmak) için mutlaka Senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım".**
>
> **"Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulmayacaksın".**
>
> **(Allah) Dedi: "Kınanıp alçaltılmış ve kovulmuş olarak ordan çık. Andolsun, onlardan kim seni izlerse, cehennemi sizlerle dolduracağım". (Araf Suresi, 11-18)**

Yaptığının büyük bir kötülük olduğunu bilmesi ve karşılığında cehenneme gideceğinin farkında olarak böyle çirkin bir tavra cesaret etmesi, şeytanın azgınlığının şiddetini göstermektedir. Bu yüzden şeytan, etkisi altına aldığı insanlara da aynı azgınlığı ve çirkin cesareti aşılamaya çalışır. Allah insanları şeytana uymama konusunda birçok ayetiyle uyarmıştır:

> **Ey iman edenler, şeytanın adımlarına uymayın. Kim şeytanın adımlarına uyarsa, (bilsin ki) gerçekten o (şeytan) çirkin utanmazlıkları ve kötülüğü emreder. Eğer Allah'ın üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, sizden hiçbiri ebedi olarak temize çıkamazdı. Ancak Allah, dilediğini temize çıkarır. Allah, işitendir, bilendir. (Nur Suresi, 21)**
>
> **Ey insanlar, yeryüzünde olan şeyleri helal ve temiz olarak yiyin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Gerçekte o, sizin için apaçık bir düşmandır. O, size yalnızca, kötülüğü, çirkin-hayasızlığı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder. (Bakara Suresi, 168-169)**

Şeytanın sapmasına neden olan en önemli etkenlerden biri de kibirlenmesidir. Bu yüzden şeytan insanların da kendisine benzeyip sapmalarını, dolayısıyla kibirlenmelerini sağlamaya çalışır. "Çirkin cesaret" de aslında insanın kibirine yenik düşmesinin bir sonucudur.

Bu kibir insanlar arasında çok çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir. Şeytanın yolunu izleyen kimi insanlar tıpkı onun gibi, Allah'ın varlığını bildikleri halde din ahlakından uzak bir yaşam sürerler. Kimileri ise Allah'ın çevrelerinde yaratmış olduğu milyonlarca iman deliline rağmen, Allah'ın varlığını inkar edebilir. Veya inkar etmese de gerçekleri görmezden gelebilir. Örneğin yeryüzünde her milimetrekare Allah'ın yaratışının delilleri ile dolu olmasına rağmen, kimi insanlar çirkin bir cesaret göstererek tüm bunların başıboş bir süreçle oluştuğunu iddia edebilir. Tüm çeşitlilikleri ve güzellikleriyle canlıların, yeryüzünün, gökyüzünün, Dünya'nın, Güneş Sistemi'nin, yıldızların, galaksilerin kısacası tüm evrenin tesadüflerle ortaya çıktığını iddia edebilir. İmkansız olduğunu gördüğü ve vicdanen de aslında bunu anladığı halde, Allah'ın yaratışındaki ihtişamı reddedebilir. İşte tüm bunlar çirkin bir cesaretin, vicdansızca inkara sürüklenmenin, kibrinden dolayı Allah'a boyun eğmemenin alametleridir. İnkarda direnen insanlara sayısız iman delili gösterseniz de, doğruyu ve güzeli ısrarla anlatsanız da -Allah'ın dilemesi dışında- bir sonuç elde etmeniz oldukça zordur.

Üstelik kibirlerine kapılarak çirkin bir cesaret gösteren insanlar, dirilişten yana da şüphe içinde olurlar. Bu şüphelerini açıkça dile getirmekten de çekinmezler. Allah Kuran'da böyle insanların akılsızlığını ve kavrayış eksikliğini şöyle haber vermiştir:

> **İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." Ki O, size yeşil ağaçtan bir ateş kılandır; siz de ondan yakıyorsunuz. Gökleri ve yeri yaratan, onların bir benzerini yaratmağa kadir değil mi? Elbette (öyledir); O, yaratandır, bilendir. Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. Herşeyin melekutu (hükümranlık ve mülkü) elinde bulunan (Allah) ne Yücedir. Siz O'na döndürüleceksiniz. (Yasin Suresi, 77-83)**

Bu tür insanlar uyarıldıkları zaman da buna icabet etmezler. Kendilerine ibret olarak gösterilen olayları görmezden gelebilirler. Örneğin kötü bir ahlak yaşayan, dünya üzerinde karışıklık çıkaran, güzel ahlaklı insanlara zulmetmeye çalışan kısacası her türlü çirkinliğe yönelen bu tür insanlar kendilerini "iyi insan" olarak nitelendirebilirler. Geçmişte aynı çirkinlikleri yaptıkları için azabı hak eden toplumlardan, Allah'ın elçilerine isyan ettikleri için cezalandırılan kavimlerden söz edildiğinde, bunlardan da kendileri adına ibret almazlar. Kısacası uyarılıp korkutularak doğruya davet edilseler de bunu reddedip, sonsuz cehennem azabına razı olabilirler. Allah bu tür insanların varlığından Kuran'da şöyle söz etmiştir:

> **Şimdi onlara sor: Yaratılış bakımından onlar mı daha zorlu, yoksa Bizim yarattıklarımız mı? Doğrusu Biz onları, cıvık-yapışkan bir çamurdan yarattık. Hayır, sen (bu muhteşem yaratışa ve onların inkarına) şaşırdın kaldın; onlar ise alay edip duruyorlar. Kendilerine öğüt verildiğinde, öğüt almıyorlar. Bir ayet (mucize) gördüklerinde de, alay konusu edinip eğleniyorlar. "Bu, açıkca bir büyüden başkası değildir" dediler. "Biz öldüğümüz, toprak ve kemik olduğumuzda mı, gerçekten biz mi diriltilecekmişiz? Veya önceki atalarımız da mı?" De ki: "Evet, üstelik boyun bükmüş kimseler olarak (diriltileceksiniz)." (Saffat Suresi, 11-18)**

Allah yukarıdaki ayetlerin devamında, çirkin bir cesaret göstererek şeytanın yoluna uyan bu insanların ahirette uğrayacağı acı sonu da haber vermiştir:

> **İşte o, yalnızca bir tek çığlıktan ibarettir; artık kendileri (diriltilmiş olarak) bakıp duruyorlar. Derler ki: "Eyvahlar bize; bu, din günüdür." Bu, sizin yalanladığınız (mümini kafirden, haklıyı haksızdan) ayırma günüdür. Zulmedenleri, eşlerini ve taptıklarını biraraya getirip toplayın. Allah'tan başka (taptıklarını); artık onları cehennemin yoluna yöneltip götürün. Ve onları durdurup-tutuklayın, çünkü sorguya**

çekileceklerdir. (Onlara seslenilir:) "Ne oluyor size, birbirinizle (dünyada olduğu gibi) yardımlaşmıyorsunuz?" Hayır, bugün onlar teslim olmuşlardır. (Saffat Suresi, 19-26)

Çirkin Cesaret İnsanı Vicdandan da Uzaklaştırır

Çirkin cesaret aynı zamanda vicdana karşı sergilenen bir harekettir. Mazlum bir insana bağırıp çağırmak, çekinmeden suç işlemek, pervasızca insanların haklarını ihlal etmek, insanlara zulmetmek, senelerce çabalayıp biriktirdikleri mallarını çalmak, ihtiyaç içinde olanları yardımsız bırakmak hep bundan kaynaklanan hareketlerdir. Allah insanlara vicdanları vasıtasıyla bunların yanlış olduğunu bildirdiği halde, büyüklenme hissine yenik düşen insanlar vicdanlarına yüz çevirerek bu azgınlıkları sergilerler. Bu zalim davranışları yapanların genellikle sahip oldukları sakin ve soğukkanlı tavır da, şeytanın onlara telkin ettiği boş güven ve çirkin cesaretten kaynaklanan bir özelliktir.

Bu kişilerin hiçbir davranışları Kuran ahlakına uygun değildir. Kendilerine zarar getirecek kötü davranışları dahi bile bile sergileyecek kadar akılsızca bir cesaretleri vardır. Uyuşturucu kullanmak, kötülüğü yaymak üzere çete kurmak, kavga, bozgunculuk ve karışıklık çıkartmak hep çirkin cesaret örnekleridir. Bu tarz insanlar, cahiliye toplumu içinde "cesur", "gözü kara" olarak şöhret bulacakları vehmine kapılarak bu tavırları sergilemekten çekinmezler.

Din ahlakından uzak yaşayan insanlar arasında bu tavırlara bir de isim takılmıştır; "deli cesareti" olarak adlandırılan bu çirkin tavır örneklerine günlük hayatımızda çoğu zaman rastlarız. Bu tür insanlar imanın getirdiği sevgi, saygı, şefkat, insaniyet, akıl, itidal gibi vasıflardan yoksun olduklarından ortaya çok çarpık mantıklar ve davranış bozuklukları çıkar.

Çirkin cesaret şeytanın taraftarları tarafından her zaman çok üstün ve güzel bir davranış olarak görülür. Aralarından biri çirkin cesaret örneği sergilediğinde diğerleri tarafından hemen takdir edilir. Okulda öğretmenlere veya öğrencilere kötü davranan, onlarla alay eden, hoşlanmayacakları şakalar yapan, kısaca onlara zarar veren biri çoğunlukla kutlanır ve devam etmesi için desteklenir. Onun ahlakında olanların hepsi onun ne kadar cesur olduğunu konuşur ve onu takdir ederler.

Sosyetenin kötü bir ahlak modeli sergileyen kesiminde de aynı mantık geçerlidir. Dine karşıt felsefi konuşmalar yapanlar, kimsenin kullanmayacağı saygısız ve seviyesiz bir üslupla konuşanlar, ölçüsüz hareketlerde bulunanlar, insanlara zulmedenler, alay edenler, açık açık insanlara kötülük yapanlar hakkında "ne kadar cesurmuş" diye düşünülür. Sınır tanımaz kıyafetler giyen "cesurluk ve cömertlikle" anılır. Oysa bunların hiçbiri cesaret olmadığı gibi, çirkin utanmazlığın bizzat kendisidir. Ne var ki "gerçeği tersyüz eden" şeytan, akledemeyen yandaşlarına, yoldan çıkmayı da "cesaret"miş gibi göstermekte ve onları kendisiyle birlikte ebedi bir azaba sürüklemektedir.

Şeytanın tüm bu çabalarından ve sürüklediği çirkin yaşamdan etkilenmeyen, onun vesveselerine, aldatmacalarına kanmayan insanlar ise ancak iman edenlerdir. Şeytanın Allah'ın samimi kulları üzerinde hiçbir etkisinin olamayacağı, her ne yaparsa yapsın onları doğru yoldan ayıramayacağı Kuran'ın pek çok ayetiyle müjdelenmiştir:

Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya iğva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Allah'tan) Sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde (önce) iyice düşünürler (Allah'ı zikredip-anarlar), sonra hemen bakarsın ki görüp bilmişlerdir. (Araf Suresi, 200-201)

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. Onun zorlayıcı-gücü ancak onu veli edinenlerle, onunla O'na (Allah'a) ortak koşanlar üzerindedir. (Nahl Suresi, 99-100)

Şeytan İnsanları Korkaklığa Yöneltir

İnkara karşı güçlü bir fikri mücadele ortaya koymak, insanlara iyiliği, güzelliği emretmek, onları kötülüklerden sakındırmak, ahiret azabıyla uyarıp korkutmak Allah'ın inananlara emridir. Bu konuda çekinik kalmak, Allah'ın emir ve tavsiyelerini, güzel ahlakı insanlara duyurma konusunda gereği gibi cesur ve girişken davranmamak, "nasıl olsa yapan vardır" diye bu ibadeti başkalarına bırakmak, olaylara seyirci kalmak Allah'ın istemediği ve müminleri men ettiği kötü bir davranıştır.

Mümin, bir zorlukla karşılaştıkça, insanların kınamalarına maruz kaldıkça şevki ve kararlılığı daha da artan insandır. Çünkü bu onun, doğru yolda olduğuna dair bir işarettir. Daha önce de belirttiğimiz gibi Allah, geçmişte yaşamış insanların başlarına gelen zorlukların benzerlerinin samimi kullarının da başına geleceğini, onları bu şekilde deneyeceğini vadetmiştir. Ayrıca şu gerçeği de unutmamak gerekir ki, kötü ahlaklı insanlar, kendilerinden gördükleri kişileri asla kınamaz, onlar üzerinde baskı kurmaya çalışmazlar. Çünkü bu tip kişileri, kötü ahlak gösterme konusunda doğal müttefikleri olarak bilirler. İnkarcılar yalnızca hak yolda olan, Kuran ahlakını yaşayan, insanları Allah'ın yoluna, rızasını kazanmaya davet eden kişileri sindirmeye çalışırlar. İnkarcılar bir kişiye karşı böyle bir çaba içerisine giriyorlarsa, bu, aslında onun hak yolda olduğunun da göstergesidir.

İnsanların çoğu ön plana çıkmaktan ve kötülerin dikkatini çekmekten çekinir. Doğru bildiği yolda mücadele etmeye cesaret edemez. Bu konuda vicdanlı davrananlar, Allah'tan korkan, yaşamını Allah'ın rızasını kazanmaya adamış ve bunun için sorumluluk almaktan kaçınmayan müminlerdir. Karşılığında inkarcılar tarafından iftiralara uğrayabileceklerini ve baskılara maruz kalabileceklerini bilmelerine rağmen Allah'ın varlığını, birliğini ve O'nun emrettiği ahlakı insanlara duyurur, şevk ve kararlılıkla fikri mücadelelerine devam ederler.

Tarih boyunca inkarcıların karşısında yer alan bütün müminlerin en dikkat çeken özelliklerinden biri, güzel ahlakın insanlar içinde yaygınlaşması konusunda üzerlerine büyük sorumluluk almaları ve cesaretle bu sorumluluğu yerine getirmeleri olmuştur. Müminlerin tehdit altında olmalarına rağmen kararlılıkla güzel ahlakı tebliğe devam etmeleri inkar edenleri çok şaşırtmaktadır. İşte gerek peygamberleri gerekse onları izleyen müminleri bu derece kararlı ve cesur olmaya iten şey, onların Allah'a ve ahirete olan imanlarıdır. Allah'ın kendilerini her an gördüğünden, ahiretin varlığının gerçek olduğundan ve ahirette dünyada yaptıklarından mutlaka hesaba çekileceklerinden emindirler.

Müminlerin cesur tavırlarını anlamak için önce bu tavırlarının kaynağı olan Kuran'ı ve Kuran ahlakını anlamak şarttır. Kişinin Allah korkusuna sahip olması, Allah'ın ayetlerini kavrayabilmesi, Allah'ın insanları teşvik ettiği konuların önemini anlayabiliyor olması gerekir. Zalimlerin, kötülerin kurdukları ittifaka seyirci kalmakla kişinin tebliğ görevini yerine getiremeyeceği açıktır. Ancak yeryüzünde birçok insanın Allah'ın emrettiği yolda olmadığı düşünülürse, böyle bir çabanın cesaret gerektirdiği de kesindir. Çünkü kötülerin işlerini bozacak en ufak bir girişim onları rahatsız edecek, onları tedirgin edip harekete geçmelerine neden olacaktır. Böyle bir durumda baskı kurma, tuzak kurma, iftira atıp sindirmeye çalışma, dahası fiziksel zulme kalkışma olabilir. İşte Allah yolunda gerçek bir cesaret gösterenlerin diğerlerinden farkı bu noktada belirir.

Çoğu insan arkadaşları ve yakınları tarafından kınanmamak, dışlanmamak ve yalnız kalmamak için kötü ahlakın yaşanmasına göz yumar. Uyarma ve sakındırma görevini yerine getirmez. Pek çok insan, Kuran ahlakının yaşanmadığı toplumlarda hakim olan zalim yapıya, vicdanen doğruyu bildiği halde seyirci kalabilir. Şahit olduğu zulmün yaşanmamasını ve yeryüzünden silinmesini kalben istiyordur, ancak buna karşı fikri olarak mücadele verecek bir cesareti kendinde hissedemiyordur. Cesaret olmazsa şevk ve kararlılık da olmaz. Şevk ve kararlılığın olmadığı yerde de insan karşılaştığı kötülükleri engelleyebilmek için düşünmez, yollar aramaz, çözümler bulmaz. Unutulmamalıdır ki, zulümden sadece rahatsızlık duymak, kötülüklere bakıp hayıflanmak, zulmün yeryüzünden silinmesine yetmez. Bunun için samimi bir çaba, bir istek, bir şevk gerekir. Bunları yaşayabilmek içinse cesaret gerekmektedir.

Eğer cesaret gösterip kimse öne çıkmazsa, yeryüzünde büyük bir düzensizlik ve bozgunculuk baş gösterecek, dünya yaşanamaz bir hale gelecektir. Bu cesareti göstermeyen, Allah'ın dinini anlatmada gevşeklik gösteren, Kuran ahlakını insanlara tebliğ etmeyenler ise ayetlerde bildirildiği gibi ziyan içindedir:

> **Asra andolsun; gerçekten insan, ziyandadır. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka. (Asr Suresi, 1-3)**

Şeytan Müminleri Korkaklığa Sürükleyemez

Daha önce de belirttiğimiz gibi şeytanın iman edenler üzerinde hiçbir gücü ve etkisi yoktur. Bu gerçek, bir ayette şöyle yer almaktadır:

> **Şüphesiz, kışkırtılıp-saptırılmışlardan sana uyanlar dışında, senin Benim kullarım üzerinde zorlayıcı hiçbir gücün yoktur. (Hicr Suresi, 42)**

Şeytanın gücü ancak kışkırtıp saptırdığı kendi yandaşlarına yeter, ancak onları korkutup kendi etkisi altına alabilir:

> **İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Benden korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)**

Mümin şeytanın oyunlarına ve kurduğu tuzaklara akıl ve cesaret ile karşılık verir. Örneğin; şeytan mutlaka inananları da güçten düşürmek isteyecek, aralarına düşmanlık sokmaya çalışacak, onları şevksizlik, yılgınlık gibi olumsuzluklarla yıpratmak isteyecektir. **"… Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına gizli-çağrılarda bulunurlar…"** (Enam Suresi, 121) ayetiyle bildirildiği gibi, kendi taraftarlarını müminlerin üzerine musallat edecektir. Fakat imanları çok güçlü olan ve şeytanın oyunlarını Kuran'ın çok detaylı anlatımıyla tanıyan müminler bu tuzakların hiçbirine düşmezler. Şeytanın zayıf hilelerini hemen anlarlar.

Müminler şeytana ve onun yandaşlarına karşı son derece cesurdurlar. Şeytan onlara ne yaptırmak istiyorsa, tam tersini yaparak karşılık verirler. Şeytan yılgınlığa, şevksizliğe düşürmek istiyorsa, onlar daha da büyük bir şevkle, kararlılıkla dinlerine bağlanırlar. Bu sebeple, inkarcılar tarafından gelen baskılar onları daha da güçlendirir ve şevklendirir. Müminler bitmek bilmeyen şevkleriyle şeytanı büyük bir hüsrana uğratırlar.

CESARET NASIL KAZANILIR?

Cesaret, kuşkusuz toplumda oldukça beğenilen, takdir gören bir tavırdır. İnsanlar cesur olmak, çevrelerinde cesur bilinmek isterler. Çünkü cesur bilinen insanlar her zaman saygı ve takdir görürler. Ama insanların çoğu cesur görünmeye çok özenmelerine rağmen gerçek bir cesaret sergileyemezler. Elbette istedikleri halde cesur olamamalarının ardında yatan nedenler vardır.

Nasıl ki bir insanın hayatı boyunca şefkatli, merhametli, sadık, yumuşak başlı, boyun eğici olması için gerçek bir imana sahip olması gerekiyorsa, her an ve her ortamda cesur olması için de iman ediyor olması şarttır. Bu, elbette iman etmeyen birinin hiçbir şekilde cesur olamayacağı anlamına gelmez. Onun da cesaret gösterdiği olaylar, zamanlar olacaktır. Ama Allah'a ortaklar koşan, O'ndan başka varlıklara güç atfeden, herşeyin Allah'ın hakimiyetinde ve kontrolünde olduğunu fark edemeyen bir insan, bir gün korktuğu, çekindiği, cesaret gösteremediği bir olayla mutlaka karşılaşır. Bu da onun, Allah'ın tek güç sahibi olduğuna iman etmenin kazandırdığı mutlak bir cesarete sahip olmadığının delili olur.

Mutlak cesarete sahip olabilmenin şartı iman etmektir. İman, herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu, O dilemedikçe hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğini bilmek, Allah'tan razı olmak ve yalnızca O'ndan korkmaktır.

Bu inanca sahip olan kişi Allah'a tevekkül eder ve doğal olarak güçlü ve cesur olur. Hangi olayla karşılaşırsa karşılaşsın her zaman cesurdur. Olayların şiddeti onun cesaretini kaybetmesine yol açmaz. Herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu, Allah dilediği için gerçekleştiğini ve Allah'ın kendisi için herşeyi hayır olarak yarattığını bilir. Ölümle dahi karşılaşsa son derece tevekküllüdür. Çünkü mümin olarak Allah'a kavuşacaktır.

Herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu bilmek, Allah'ın yarattığı kadere tam bir teslimiyetle tabi olmak kişiye güçlü bir iman ve imanla birlikte güçlü bir şahsiyet sağlayacaktır. Bunun için Allah'a yakın olmak, herşeyde bir hayır ve hikmet görmek, başına gelen herşeyden razı olmak, hiçbir olayda üzüntüye ya da ümitsizliğe kapılmamak, kainattaki herşeyin yaratıcısının Allah olduğunu, O dilemedikçe bir yaprağın bile kıpırdamayacağını, bütün kalplere ve ruhlara O'nun hakim olduğunu, O'ndan başka güç ve irade sahibi olmadığını bilmek gerekir.

Dünyada meydana gelen herşeyin Allah'ın izni ve dilemesiyle gerçekleştiğini bilen ve teslim olan insan da doğal olarak "cesur" olur. Çünkü korkacağı, tedirginlik duyacağı, endişe edeceği hiçbir şey yoktur; herşeyi Allah yaratmakta ve kontrol altında tutmaktadır. Allah'a yakın, O'nu dost ve veli edinmiş bir kişinin çekineceği, korkacağı hiçbir şey yoktur, çünkü Allah iman edenlerin koruyucusudur. Allah, müminlerin korkacakları hiçbir şey olmadığını ayetlerinde şöyle haber vermektedir:

> **Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 112)**
>
> **Ey Ademoğulları, içinizden size ayetlerimi haber veren elçiler geldiğinde, kim sakınırsa ve (davranışlarını) düzeltirse işte onlar için korku yoktur, onlar mahzun olmayacaklardır. (Araf Suresi, 35)**

İşte Allah'ın bu vaadini bilen müminler karşılaştıkları bütün baskı ve zorluklara rağmen büyük bir kararlılıkla Allah'ın emrettiği ahlakı insanlara tavsiye ederler ve baskılar onların şevklerini hiçbir şekilde azaltmaz. Bu, doğrudan doğruya onların sahip oldukları iman ile ilgilidir. İman etmeyen bir insanın, iftira ve baskıya uğrayacağını, kimi zaman bütün toplum önünde haksız yere eziyetlere uğratılacağını bile bile bir şeyde kararlılık göstermesi son derece zordur. Bu nedenledir ki, gerçek imana sahip olmayan kişiler karşılaştıkları en ufak zorlukta bütün kararlılıklarını yitirir, inançlarından, prensiplerinden ve değer yargılarından vazgeçerler.

Müslüman olduğunu söyleyen insanlar arasında samimiyetin ölçüsü de zorluklar karşısında gösterilen kararlılıktır. Samimi bir imana sahip olmayan kimse, peygamberlerin ve salih müminlerin daha önce başlarına gelen zorluklara benzer zorluklarla karşılaşabileceklerini bildiklerinden sorumluluk almak istemezler. Fakat zor zamanlarda Kuran ahlakını tebliğ etme, insanlara iyiliği emredip kötülükten men etme sorumluluğunu alan insanların bu tavırları son derece örnek ve takdire şayandır. Yeryüzündeki insanların büyük bir çoğunluğu kendi işlerine, dünyevi meşgalelerine dalmışken inkar edenlerle Allah yolunda fikri bir mücadeleye girişmek, bunun getirdiği birtakım zorluklara razı olmak çok değerli davranışlardır.

Ayrıca bütün bunlar gerçek bir mümin için zorluk değil, aslında büyük bir güzelliktir. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi benzer imtihanlar peygamberlerin de başına gelmiştir. Pek çok peygamber iftiraya maruz kalmış, eziyete uğramış, yaralanmak ve öldürülmek istenmiş, hatta şehit edilmiştir. Sadece Allah'ın varlığını ve birliğini anlattıkları, savundukları için, kötü ahlaklı insanların tepkisini çekmiş, ancak sonunda da mutlaka Allah'ın güzel vaadleri yerine gelmiş, onlar istemese de Allah'ın emrettiği güzel ahlak insanlar arasında yaygınlaşmıştır.

Kuran'da bildirilen gerçek cesareti kazanmanın ve yaşamanın en önemli yollarından biri de sürekli ölümü ve hesap gününü düşünmektir. Allah'tan korkan bir Müslüman dünya hayatının bir gün sona ereceğini, öldükten sonra dünyada yaptıklarının hepsinin hesabını vereceğini bilir. Cehenneme gidenlerden olmamak için Kuran'a hakkıyla uyması, gevşeklik, korkaklık, çekingenlik göstermemesi gerektiğinin farkındadır.

Bu nedenle, Allah'ın kendisine emrettiklerini ve tavsiye ettiklerini yerine getirmeyi bir an bile ertelemek istemez. Çünkü ölümün kendisini ne zaman yakalayacağı belli değildir. Allah'ın emrettiği ahlakta en üst dereceye ulaşmak için gayret eder. İnananların son derece cesur olmalarının, Allah'ın emirlerini yerine getirmede hiçbir taviz vermemelerinin ve son derece kararlı olmalarının en önemli nedenlerinden biri de budur. Çekingen davrandıkları, gereği gibi kararlılık göstermedikleri takdirde bunun hesabını ahirette veremeyeceklerini bilirler. Allah'ın emir ve yasaklarını görmezlikten gelmenin karşılığını öldükten sonra göreceklerinin farkındadırlar. Allah müminleri ayetlerinde şöyle tanıtmıştır:

> **Onlar Allah'ın ahdini yerine getirirler ve verdikleri kesin sözü (misakı) bozmazlar. Ve onlar Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi ulaştırırlar. Rablerinden içleri saygı ile titrer, kötü hesaptan korkarlar. Ve onlar Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak ederler ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte onlar, bu yurdun (dünyanın güzel) sonucu (ahiret mutluluğu) onlar içindir. (Rad Suresi, 20-22)**

Allah, Kuran'da iman edenlere, her konuda olduğu gibi cesaret, korku ve endişenin nasıl yenileceği konusunda da yol göstermiştir. Cesaretin bir numaralı düşmanı olan korku ve buna bağlı olarak ortaya çıkan endişe ve sıkıntı gibi duygular, Kuran'ın tavsiyelerine uyulduğu takdirde, kolayca yenilebilecek hislerdir. Samimi bir imana sahip olan her insan, Kuran'a tam olarak uyduğu zaman dünyada karşılaşacağı olaylar karşısındaki tepkileri de değişecektir.

PEYGAMBERLERDEKİ VE SAMİMİ MÜMİNLERDEKİ CESARET ÖRNEKLERİ

Müminler imanları dolayısıyla, başkalarının cesur olamayacağı çekingenlik göstereceği noktalarda hiç tereddüt etmeden, büyük bir şevk ve cesaretle davranırlar. Örneğin, inkarcıların tuzak kurdukları, kimi zaman fiziksel bir baskı uyguladıkları anlarda dahi, son derece kararlı, cesur, mert, mütevekkil ve güçlü tavırlarıyla dikkat çeken müminler, hak olanı yaptıklarından emin oldukları için inkarcıların kendilerinden istedikleri tavrı asla göstermezler, Kuran ahlakını yaşamaktan ve imanlarından taviz vermezler.

Nitekim inkarcılar müminlerin pişman olmalarını ve bir daha güzel ahlakı tebliğ edecek hiçbir çabada bulunmamalarını isterler. İleriki sayfalarda örnekleriyle anlatacağımız gibi, Kuran ayetlerinde inkarcıların bu tutumlarını tarihin her döneminde gösterdikleri haber verilmektedir.

Müminler de inkar edenlerin kendilerine sürekli olarak tuzaklar planladıklarından haberdardırlar; nitekim bunu onlara Allah, Katından gönderdiği Kuran ile bildirmiştir. Bu tuzaklar müminlere maddi manevi zarar vermek amaçlıdır. Fakat herşeye rağmen müminler -Allah'ın kendilerine emrettiği üzere- onlara karşı zorlu ve onurlu tavırlarını sürdürür, cesaretle onlara karşı bir fikir mücadelesi verirler. Bu, Allah'ın kendilerine bir emridir:

> **Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) Kendisi'nin onları sevdiği, onların da Kendisi'ni sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cehd eden (çaba harcayan) ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. (Maide Suresi, 54)**

Peygamberimiz (sav)'in zamanında müminler inkarcılarla doğrudan savaşlarda bulunmuşlardır. Savaş zamanları inkarcıların müthiş moral kaybettikleri, toplumların çoğunlukla manevi çöküntüye uğradıkları zamanlardır. Fakat müminler bu modelin dışında bir tavır göstermişler, Peygamberimiz (sav) ve sahabeler kendilerinden sonra gelen bütün Müslümanlara örnek teşkil eden güçlü bir cesaret sergilemişlerdir. Bazı Müslümanlar savaşta mallarını, bazıları bir uzuvlarını, belki kolunu, bacağını kaybetmiş, bazısı yakınlarını yitirmiş, ama cesaretlerinden asla taviz vermemişlerdir. Allah Kuran'da geçmişte yaşamış Müslümanların son derece yiğit olduklarına, kendilerine bir musibet dahi isabet etse, **"Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz"** (Bakara Suresi, 156) dediklerine dikkat çekmektedir. Bu cesaretleri onların Allah'a, Peygamberimiz (sav)'e ve Kuran'a ne kadar güçlü bir bağlılıkla bağlı olduklarını göstermektedir. Münafıklar havanın sıcak olmasını bahane ederek savaştan kaçarken, müminler mallarını ve canlarını ortaya koyarak mücadele etmişlerdir.

Peygamberimiz (sav)'e içinde savaş emri geçen ayetler indiğinde münafıklar hızla kendilerini belli etmeye başlamışlardır. O ana kadar kendilerini Müslüman olarak tanıtan birçok kişi, savaş emrini duyar duymaz kalplerindeki hastalığı ortaya çıkarmıştır. Allah onların bu durumlarını şu ayetle haber vermiştir:

> **İman edenler, derler ki: "(Savaş izni için) Bir sûre indirilmeli değil miydi?" Fakat, içinde savaş (kıtal) zikri geçen muhkem bir sure indirildiği zaman, kalplerinde hastalık olanların, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş olanların bakışı gibi sana baktıklarını gördün… (Muhammed Suresi, 20)**

Bu ayette de görüldüğü gibi korkak olmaları münafıkların en belirgin özelliklerinden biridir. Bir başka ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

> **Sen onları gördüğün zaman cüsseli yapıları beğenini kazanmaktadır. Konuştukları zaman da onları dinlersin. (Oysa) Sanki onlar (sütun gibi) dayandırılmış ahşap-kütük gibidirler. (Bu dayanıksızlıklarından dolayı da) Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar. Onlar düşmandırlar, bu yüzden onlardan kaçınıp-sakının. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar. (Münafikun Suresi, 4)**

Peygamber Efendimiz (sav)'e kendilerine saldıranlara karşı savaşma emri gelmeden önce kendilerinin Müslüman olduğunu iddia eden, dahası bir savaş olsa mutlaka bu savaşa katılacaklarına dair söz veren münafıklar, savaş emri geldiğinde daha önce savaşa çıkacaklarını söyleyenler kendileri değilmiş gibi davranmışlardır. Oysa güzel olan, vaadlerini yerine getirmeleridir. Allah bununla ilgili şöyle buyurmaktadır:

> **… Oysa onlara evla (olan): İtaat ve maruf (güzel) sözdü. Fakat iş, kesinlik ve kararlılık gerektirdiği zaman, şayet Allah'a sadakat gösterselerdi, şüphesiz onlar için daha hayırlı olurdu. (Muhammed Suresi, 20)**

Allah'a ve ahirete kesin bir bilgiyle iman etmedikleri için savaşa çıkmaktan korkmuşlar, müminlerin gösterdikleri cesareti gösterememişlerdir. Oysa samimi Müslümanlar bu ayetleri duyduklarında şevkleri kat kat artmıştır. Allah bir ayetinde müminlerin kararlılığını vurgularken, **"… onlar hiçbir değiştirmeyle (sözlerini) değiştirmediler"** (Ahzap Suresi, 23) buyurmaktadır. Gerçek imana sahip olmayanlar ise genellikle böyle zorlu imtihanlarda kendilerini ele vermişlerdir. Çünkü cesaret çoğu zaman taklit edilemeyen bir mümin özelliğidir. Allah insanlar için pek çok imtihan ortamı yaratmış, bu imtihanlarda kimin doğrulardan, kiminse yalan söyleyenlerden olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Allah Kuran'da müminlerin güzel ahlakından, Kendisi'ne olan bağlılıklarından sık sık bahsetmekte, onların cesaretlerini birçok ayetle örnek vermektedir. Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanan bu örneklerden biri şöyledir:

> **Müminler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise (korkuya kapılmadan) dediler ki: "Bu, Allah'ın ve Resûlü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resulü doğru söylemiştir". Ve (bu) yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini artırdı. (Ahzab Suresi, 22)**

Yukarıdaki ayetten de anlaşıldığı gibi müminler, yalnızca Allah'a güvenip dayanan insanlardır. Allah'a kayıtsız şartsız, tam bir tevekkülle tevekkül etmişlerdir. Düşmanlarının kendilerine karşı toplanmış olmaları onları yıldırmaz, çünkü düşmanların da yaratıcısı Allah'tır ve karşılaştıkları zorlukları da Allah yaratmaktadır. Allah'ın gücünün herşeyi kapsadığını, düşmanların da müstakil bir güce sahip olamayacaklarını bilir ve bu nedenle ayettekine benzer bir olayla karşılaştıklarında da herşeyin yaratıcısı olan Rabbimiz'e tevekkül ederler. Onların, aleyhlerine gibi görünen her haberi hayra yormaları, her olayda Allah'a yönelip dönmeleri ve morallerini hiçbir zaman bozmamaları inkar edenleri yıldırmakta, onların büyük bir korkuya kapılmalarına neden olmaktadır.

Kuran'da güzel bir mümin özelliği olarak bildirilen cesaretin en çok tecelli ettiği kişiler ise kuşkusuz peygamberler olmuştur. Kuran'da cesaretleriyle örnek verilen peygamberlerin ve takva sahibi müminlerin yaşadıkları olaylardan bazıları şunlardır:

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)

Peygamberimiz (sav) Allah'ın Kuran'ı vahyettiği ve son peygamber kıldığı mübarek bir insandır. Sahip olduğu güzel ahlak, Allah'a ve Allah'ın dinine olan bağlılığı pek çok Kuran ayetinde bütün Müslümanlara örnek verilmiştir. Din düşmanlarının şiddetle karşı çıktığı ve baskı altına almaya çalıştıkları Peygamberimiz (sav), düşmanları peşinde olduğu bir sırada yanında bir arkadaşı ile birlikte hicret etmiş ve yolda sığınmak için bir mağaraya girmiştir. Oradaki konuşmaları, yanındaki kişiye yaptığı hatırlatma onun, Allah'a olan güvenini ve bundan kaynaklanan cesaretini çok güzel vurgulamaktadır:

Siz O'na (peygambere) yardım etmezseniz, Allah O'na yardım etmiştir. Hani kafirler ikiden biri olarak O'nu (Mekke'den) çıkarmışlardı; ikisi mağarada olduklarında arkadaşına şöyle diyordu: "Hüzne kapılma, elbette Allah bizimle beraberdir". Böylece Allah O'na 'huzur ve güvenlik duygusunu' indirmişti, O'nu sizin görmediğiniz ordularla desteklemiş, inkara edenlerin de kelimesini (inkar çağrılarını) alçaltmıştı. Oysa Allah'ın kelimesi, Yüce olandır. Allah üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 40)

Yanındaki arkadaşına Allah'ın kendileriyle birlikte olduğunu, bu nedenle hiçbir şekilde hüzne kapılmamak gerektiğini hatırlatan Peygamberimiz (sav), bugün de bütün Müslümanlara örnek teşkil etmektedir. O dönem, inkarcılarla doğrudan savaşların yapıldığı bir dönem olmuştur. O zorlu dönemde Allah'ın dini için mücadele eden herkes büyük bir cesaret örneği sergilemiştir. Bütün Müslümanların başında bulunarak en büyük tehditin altına giren kişi olan Peygamberimiz (sav) ise, sahip olduğu cesaret ile en güzel örnektir.

Hz. İbrahim

Hz. İbrahim Allah'ın Kuran'da çok çeşitli konularda örnek gösterdiği bir peygamberdir. Son derece güçlü bir imana sahip olması, Allah'a çok büyük bir tevekkülünün olması ve büyük bir cesaretle inkarcılarla mücadele etmesi Hz. İbrahim'in çok önemli özellikleridir. Allah bir ayetinde Hz. İbrahim'in **"tek başına bir ümmet"** (Nahl Suresi, 120) olduğundan bahsetmiştir. Bu, bütün Müslümanların örnek alması gereken bir durumdur. Her Müslüman Hz. İbrahim'i kendine örnek alarak "tek başına bir ümmet" olabilecek, yani tek başına dahi olsa Kuran'ı yaşayabilecek ve insanlara da yaşatabilecek bir iman, cesaret ve kararlılığa sahip olmalıdır.

Hz. İbrahim'in Allah korkusundan kaynaklanan güçlü bir akılla birleşen cesareti pek çok ayette örnek verilmiştir. Kuran'da geçen bir kıssada İbrahim Peygamberin putları ilah edinen inkarcılara karşı akılcı bir cesaret gösterdiği anlatılmaktadır:

Doğrusu İbrahim de onun (soyunun) bir kolundandır. Hani o, Rabbine arınmış (selim) bir kalp ile gelmişti. Hani babasına ve kavmine demişti ki: "Sizler neye tapıyorsunuz? Birtakım uydurma yalanlar için mi Allah'tan başka ilahlar istiyorsunuz? Alemlerin Rabbi hakkındaki zannınız nedir?" Sonra yıldızlara bir göz attı. "Ben, doğrusu hastayım" dedi. Böylelikle arkalarını çevirip ondan kaçmaya başladılar. Bunun üzerine onların ilahlarına sokulup: "Yemek yemiyor musunuz?" dedi. "Size ne oluyor ki konuşmuyorsunuz?" Derken onların üstüne yürüyüp sağ eliyle bir darbe indirdi. (Saffat Suresi, 83-93)

Ayetlerde bildirildiği gibi Hz. İbrahim tek başına bütün kavmini karşısına almış ve putların ilah olamayacağını, aksine onların insanlar tarafından yontulmuş tahtalardan başka şeyler olmadığını çok akılcı bir yöntemle onlara hissettirmiştir. O güne kadar putlara karşı çıkan hiç kimseye rastlamamış olan inkarcılar bu durum karşısında öfkeye kapılmışlar, onu cezalandırmak istemişlerdir:

Çok geçmeden (halkı) birbirine girmiş durumda kendisine yönelip geldiler. Dedi ki: "Yontmakta olduğunuz şeylere mi tapıyorsunuz? Oysa sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır." Dediler ki: "Onun için (yüksekçe) bir bina inşa edin de onu çılgınca yanan ateşin içine atın." Böylelikle ona bir tuzak hazırlamak istediler. Oysa Biz, onları alçaltılmışlar kıldık. (İbrahim) Dedi ki: "Şüphesiz ben, Rabbime gidiciyim; O, beni hidayete erdirecektir." (Saffat Suresi, 94-99)

Halkın öfkesine ve kendisine karşı gösterdiği düşmanlığa rağmen Hz. İbrahim onlara Allah'ın varlığını ve birliğini anlatmaya devam etmiş, üzerine düşen tebliğ görevini cesaretle yerine getirmiştir. Tüm varlıkların, hiddetle kendisine karşı çıkan kavmi de dahil tüm insanların Allah'ın kontrolünde olduğunu bilerek, Rabbimiz'e sonsuz güvenini gösteren güzel bir tavır sergilemiştir. Bütün bunlardan çok rahatsız olan kavmin önde gelenleri onu ateşe atmak istemişler, ancak

Allah bir mucize gerçekleştirerek onu ateşten kurtarmıştır. Bu da, Allah'ın Kendi yolunda korkusuzca mücadele eden kullarına yardım vaadinin bir delilidir.

Başka ayetlerde de Hz. İbrahim'in Allah'a olan bağlılığını ifade edişi ve gösterdiği cesur mümin tavrı şöyle örnek verilmektedir:

> **Kavmi onunla çekişip-tartışmaya girdi. Dedi ki: "O beni doğru yola erdirmişken, siz benimle Allah konusunda çekişip-tartışmaya mı girişiyorsunuz? Sizin O'na şirk koştuklarınızdan ben korkmuyorum, ancak Allah'ın benim hakkımda bir şey dilemesi başka. Rabbim, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" "Hem siz, Onun haklarında hiçbir delil indirmediği şeyleri Allah'a ortak koşmaktan korkmazken, ben nasıl sizin şirk koştuklarınızdan korkarım? Şu halde 'güvenlik içinde olmak bakımından' iki taraftan hangisi daha hak sahibidir? Eğer bilebilirseniz." İman edenler ve imanlarını zulümle karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir ve onlar hidayete ermişlerdir. (Enam Suresi, 80-82)**

Hz. Musa

Kuran'da hayatı en ayrıntılı anlatılan peygamberlerden biri Hz. Musa'dır. Onun inkar eden zalim kavmine karşı gösterdiği cesaret ve sabrı da Müslümanlara çok önemli bir örnek teşkil eder. Mısır'ın tek hakimi olan Firavun, din ahlakından uzak, baskıcı ve ürkütücü yöntemleriyle bütün çevresini sindirmiş, zorba yönetimiyle her tarafa korku salmıştır. Firavun'un o dönemde kendisine itaatsizlik yapanlara işkence yaptığı, kollarını ve bacaklarını çaprazlama kestirdiği ayetlerden anlaşılmaktadır.

Böyle bir ortamda Allah Hz. Musa'yı, çocukluğunda kendisini sarayına alıp büyüten Firavun'u ve çevresini din ahlakına davet etmekle görevlendirmiştir. Güzel ahlaktan son derece uzak, aksine insanlara zulmetmekle ünlü olan bir hükümdar olan Firavun'a karşı mücadeleye girişmek, kuşkusuz büyük bir iman ve cesaret gerektirmektedir. Hz. Musa da, Allah'ın kalbine verdiği iman ve kararlılıkla Firavun'u uyarıp ona öğütte bulunmuştur. Firavun, sarayında büyüyen Hz. Musa'nın, kendi batıl sisteminden yüz çevirerek Allah'ı tek ilah olarak tanıması üzerine son derece öfkelenmiştir. Kuran'da Firavun'un bu öfkesi şöyle haber verilir:

> **(Gittiler ve Firavun:) Dedi ki: "Biz seni içimizde daha çocukken yetiştirip büyütmedik mi? Sen ömrünün nice yıllarını aramızda geçirmedin mi? Ve sen, yapacağın işi (cinayeti) de işledin; sen nankörlerdensin." (Şuara Suresi, 18-19)**

Daha sonra Firavun Hz. Musa'yı sorgulamaya başlar; eğer onu tartışmada yenerse, konunun kapanacağını düşünmektedir. Bu arada bütün yakın çevresini de yanına alarak toplum önünde Hz. Musa'yı küçük düşürmeye çalışmaktadır. Bu da fayda etmeyince onu hapse atmakla tehdit eder. Hz. Musa kesin bir kararlılıkla, durmaksızın Allah'ın varlığını onlara tebliğ etmektedir.

Nihayet Hz. Musa ardı ardına mucizeler gösterince Firavun durumun ciddiyetini biraz daha kavrar; ancak bu sefer de Hz. Musa'nın "büyü" yaptığını düşünmeye başlar. Gurur ve kibiri ortadaki olağanüstülüğü görmesini engeller. Yakın çevresiyle başbaşa verip Hz. Musa'ya bir tuzak kurmaya karar verir.

Hz. Musa, Firavun'un zalim ve azgın bir hükümdar olduğunu bilmesine rağmen Allah'ın emrini yerine getirmekte en küçük bir zaaf göstermemiş, her türlü tehlikeyi göze alarak tek başına Firavun'un karşısına çıkıp onu Allah'a iman etmeye, sapkın dinini terk etmeye davet etmiştir. Firavun'un kendisinin ölümüne hükmetmesi an meselesi iken Hz. Musa en ufak bir tereddüt dahi geçirmeden ona Allah'ın emrini tebliğ etmiştir. Firavun'un, Kuran'da bir kısmı aktarılan bu diyalog boyunca kendisine yaptığı tehditler de Hz. Musa'yı yıldırmamıştır:

> **(Firavun) dedi ki: "Andolsun, benim dışımda bir ilah edinecek olursan, seni mutlaka hapse atacağım". (Musa) Dedi ki: "Sana apaçık bir şey getirmiş olsam da mı?" (Şuara Suresi, 29-30)**

Firavun'un Hz. Musa'yı yenmeleri için görevlendirdiği sihirbazlar da Hz. Musa'nın onların sihirlerini yok etmesi ve küçük düşürmesi sonucunda iman etmişlerdir. Ve o anda imanın kendilerine kazandırdığı büyük cesaretle Firavun'un karşısında, herkesin içinde imanlarını açıkça ikrar etmişlerdir. Bu hareketleri sonucunda Firavun'un kendilerine işkence yaparak idam etme tehditlerine aldırmadan açıkça imanlarını ilan etmişler, işkence ve ölümü seve seve göze almışlardır.

Hz. Musa'nın iman ve cesaretini hemen örnek alan sihirbazların bu şerefli hareketleri Kuran'da şöyle aktarılmaktadır:

> **Ve sihirbazlar secdeye kapandılar. "Alemlerin Rabbine iman ettik" dediler. "Musa'nın ve Harun'un Rabbine…" Firavun: "Ben size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi? Mutlaka bu, halkı burdan sürüp-çıkarmak amacıyla şehirde planladığınız bir tuzaktır. Öyleyse siz (buna karşılık ne yapacağımı) bileceksiniz". Muhakkak ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve hepinizi idam edeceğim". (Onlar da:) "Biz de şüphesiz Rabbimiz'e döneceğiz" dediler. Oysa sen, yalnızca, bize geldiğinde Rabbimiz'in ayetlerine inanmamızdan başka bir nedenle bizden intikam almıyorsun. Rabbimiz, üstümüze sabır yağdır ve bizi Müslüman olarak öldür". (Araf Suresi, 120-126)**

Sihirbazların bu gözüpek tavırları imanın kişiyi bir anda nasıl cesur, korkusuz, üstün ahlaklı bir insan haline getirdiğinin açık bir göstergesidir.

Cesaretin ve Allah'a olan tevekkülün örnek verildiği bir başka ayet de, kavminin yenik düştüklerini sandıkları bir sırada Hz. Musa'nın Allah'a olan güvenini asla kaybetmemesidir. Kavmi korkuyla onu terk etmiş ve mücadelede yalnız bırakmıştır. Ancak Hz. Musa, samimi olarak inanmış tek bir insanın cesaretinin dahi inkar edenlerin önünü kesmeye yeteceğini göstermiştir. Ve Allah Hz. Musa'yı Firavun'dan kurtararak inanan kullarına olan yardım vaadini bir kez daha yaşatmıştır:

> **İki topluluk birbirini gördükleri zaman Musa'nın adamları: "Gerçekten yakalandık" dediler. (Musa:) "Hayır" dedi. "Şüphesiz Rabbim, benimle beraberdir; bana yol gösterecektir". Bunun üzerine Musa'ya: "Asanla denize vur" diye vahyettik. (Vurdu ve) Deniz hemencecik yarılıverdi de her parçası kocaman bir dağ gibi oldu. Ötekileri de buraya yaklaştırdık. Musa'yı ve onunla birlikte olanların hepsini kurtarmış olduk. Sonra ötekileri suda boğduk. Şüphesiz, bunda bir ayet vardır. Ama onların çoğu iman etmiş değildirler. Ve hiç şüphesiz, senin Rabbin, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir. (Şuara Suresi, 61-68)**

Hz. Süleyman

Hz. Süleyman da güzel ahlakın yaygınlaştırılmasında son derece cesur ve kararlı davranmış olan peygamberlerden biridir. Allah ona büyük bir hakimiyet nasip etmiştir. Güzel ahlakı insanlar arasında hakim kılma arzusu çok şiddetli bir şekilde tecelli etmiş, bu amaçla daha önce benzeri görülmemiş yöntemler geliştirmiştir. Cesareti pek çok toplumu derinden etkilemiş, sırf onun bu üstün vasfı, dirayet ve kararlılığı başka kavimlerin hayranlığını uyandırmıştır. Kendisine karşı büyük ordulara sahip olan Sebe Melikesine haber yollayarak onun ve kavminin iman etmesi için son derece etkili bir yöntem izlemiştir:

> **(Hüdhüd'ün mektubu götürüp bırakmasından sonra Saba melikesi Belkıs:) Dedi ki: "Ey önde gelenler gerçekten bana oldukça önemli bir mektup bırakıldı. Gerçek şu ki, bu, Süleyman'dandır ve 'Şüphesiz Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla' (başlamakta)dır. (İçinde de:) "Bana karşı büyüklük göstermeyin ve bana Müslüman olarak gelin" diye (yazılmaktadır).**
>
> **Dedi ki: "Ey önde gelenler, bu işimde bana görüş belirtin, siz (herşeye) şahidlik etmedikçe ben hiçbir işte kesin (karar veren biri) değilim".**
>
> **Dediler ki: "Biz kuvvet sahibiyiz ve zorlu savaşçılarız. İş konusunda karar senindir, artık sen bak, neyi emredersen (biz uygularız).**

Dedi ki: "Gerçekten hükümdarlar bir ülkeye girdikleri zaman, orasını bozguna uğratırlar ve halkından onur sahibi olanları hor ve aşağılık kılarlar; işte onlar, böyle yaparlar.

"Ben onlara bir hediye göndereyim de, bir bakayım elçiler neyle dönerler".

(Elçi hediyelerle) Süleyman'a geldiği zaman: "Sizler bana mal ile yardımda mı bulunmak istiyorsunuz? Allah'ın bana verdiği, size verdiğinden daha hayırlıdır; hayır, siz, hediyenizle sevinip öğünebilirsiniz" dedi.

"Sen onlara dön, Biz onlara öyle ordularla geliriz ki, onların karşı koymaları mümkün değil ve Biz onları ordan horlanmış-aşağılanmış ve küçük düşürülmüşler olarak sürüp çıkarırız". (Neml Suresi, 29-37)

Hz. Süleyman'ın bu kararlı ve cesur tutumu, Allah'ın rızasını araması ve dünyevi hiçbir şeye tamah etmeyen tutumu Sebe melikesini derinden etkilemiş ve imanına vesile olmuştur:

… Dedi ki: "Rabbim, gerçekten ben kendime zulmettim; (artık) ben Süleyman'la birlikte alemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum." (Neml Suresi, 44)

Hz. Nuh

Hz. Nuh da söz dinlemeyen kavmine Allah'ın dinini büyük bir kararlılıkla tebliğ eden peygamberlerden biridir. Çok uzun bir süre boyunca kavmini doğru yola davet eden Hz. Nuh, bunu yaparken sayısız yöntem ve taktiğe başvurmuştur. Ancak içinde bulunduğu kavim, hiçbir şekilde anlattıklarını kavramadığı gibi, doğru sözü dinlemeye tahammül dahi edememişlerdir. Bütün peygamberlere yaptıkları gibi, her türlü baskı ve yıldırma yöntemini kullanmışlar, böylesine mübarek bir insanı tehdit etmekten kaçınmamışlardır. Büyük bir sabır ve kararlılıkla tekrar tekrar onlara Allah'ın varlığını, ahireti anlatmasına rağmen Hz. Nuh'a kavminden iman edenlerin sayısı çok az olmuştur. Ayetlerde Hz. Nuh'un mücadelesi şöyle haber verilir:

Dedi ki: "Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip-durdum. Fakat davet etmem, bir kaçıştan başkasını arttırmadı. Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler. Sonra onları açıktan açığa davet ettim. Daha sonra onlara açıkça ilan ettim ve kendilerine gizli gizli yollarla yanaşmak istedim". (Nuh Suresi, 5-9)

Hz. Nuh da diğer peygamberler gibi azgın inkarcıların hakaret, tehdit ve saldırılarına maruz kalmıştır.

Dediler ki: "Sana, sıradan aşağılık insanlar uymuşken inanır mıyız?" (Şuara Suresi, 111)

Dediler ki: "Eğer (bu söylediklerine) bir son vermeyecek olursan, gerçekten taşa tutulup kovulacaksın". (Şuara Suresi, 116)

Fakat ne yılgınlık göstermiş ne de tebliğ vazifesinden feragat etmiş, cesaret ve kararlılıkla Allah'ın emrini kavmine tebliğ etmiştir. Öyle ki kavminin içinde kaldığı uzun bir süre boyunca bu güzel ve üstün ahlakı üzerinde taşımıştır.

Hz. Nuh'ta gördüğümüz ahlak, kınayanın kınamasından hiç çekinmeyen, aksine yalnızca Allah'ın rızasını kaybetmekten çekinen ve O'na tam bir teslimiyetle güvenen mümin tavrıdır. Ve Nuh Peygamber bu tavrıyla kendisinden sonra yaşamış olan bütün Müslümanlara çok güzel bir örnek teşkil etmektedir.

Hz. Nuh kavminin her türlü alayını, azgınca tavrını göze alarak yalnızca Rabbimiz'in emirlerini yerine getirmiş ve Allah'ın yardım vaadine kesin olarak iman etmiştir:

"Bizim gözetimimiz altında ve vahyimizle gemiyi imal et. Zulmedenler konusunda bana hitapta bulunma. Çünkü onlar suda- boğulacaklardır".

Gemiyi yapıyordu. Kavminin ileri gelenleri kendisine her uğradığında onunla alay ediyordu. O: "Eğer bizimle alay ederseniz, alay ettiğiniz gibi biz de sizlerle alay edeceğiz" dedi. "Artık, ilerde bileceksiniz. Aşağılatıcı azap kime gelecek ve sürekli azab kimin üstüne çökecek". (Hud Suresi, 37-39)

Uzun süren mücadelesinin sonunda Allah, Hz. Nuh'un inkar eden kavmini cezalandırmış, onunla alay eden, ona eziyet eden ve onu tehdit edenleri suda boğmuştur. Hz. Nuh ve beraberindeki müminleri de kurtarmıştır. Hz. Nuh'un kıssası, Allah'ın, Kendi yolunda cesaret ve kararlılıkla mücadele edenlerin yaptıklarını boşa çıkarmayacağının, onları sabretmeleri dolayısıyla dünyada ve ahirette en güzel sona ulaştıracağının, onlara eziyet edip engel olmak isteyenlerden de mutlaka intikam alacağının yaşanmış bir örneğidir.

Hz. Meryem

Hz. Meryem Kuran'da iffeti, sabrı, samimiyeti, imanındaki kararlılığı ve 'kınayanın kınamasından korkmaması' ile tanıtılan bir mümindir. Allah Hz. Meryem'i seçmiş ve mucizevi bir şekilde eğitmişti. Hz. Meryem, Allah'a yakınlığı ve ahlakıyla üstün kılınmıştır:

Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir kabulle kabul etti ve onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya'yı ondan sorumlu kıldı. Zekeriya her ne zaman mihraba girdiyse, yanında bir yiyecek buldu: "Meryem, bu sana nereden geldi?" deyince, "Bu, Allah Katındandır. Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızık verendir" dedi. (Al-i İmran Suresi, 37)

Allah'tan bir mucizeyle Hz. İsa'ya hamile kalan Hz. Meryem, birtakım çirkin iftiralara uğramasına rağmen, Allah'ın emirlerinden kesinlikle taviz vermeden kendisine emredilen herşeyi tam olarak yerine getirmişti.

Hz. Meryem, Allah'a son derece bağlı ve iffetine son derece düşkün, mübarek bir insandı. Allah, doğduğu andan itibaren ona her zaman, her işinde yardım etmiş ve her işini hayra çıkarmıştı. Hz. Meryem ise her işin Allah'ın iradesinde olduğunu hiç unutmaması gerektiğini ve bu asılsız iftiralardan onu yine Allah'ın temize çıkaracağını biliyordu.

Nitekim Allah bu işinde de Hz. Meryem'e bir kolaylık sağlamış ve ona "konuşmama orucu" tutmasını vahyetmişti. Kavmi kendisi ile konuşmak istediğinde Allah, Hz. Meryem'e susmasını ve kendisine yanaşıp suçlamalarda bulunanlara, Hz. İsa'yı işaret etmesini bildirdi. Böylece Hz. Meryem, Allah'tan bir kolaylık olarak, sıkıntı verebilecek bir konuşmadan uzak tutulmuş oluyordu. Allah bu şekilde Hz. Meryem'e yardım etmiş ve kavminin beklediği en doğru açıklamayı da Hz. İsa'nın ağzından yaptırmıştı.

Allah'ın böyle bir mucize ortamı yaratmasıyla, kavminin Hz. Meryem'e karşı kurduğu tuzak da bozulmuş oluyordu. Bu olay Kuran'da şöyle haber verilir:

O: "Benim nasıl bir erkek çocuğum olabilir? Bana hiçbir beşer dokunmamışken ve ben azgın utanmaz (bir kadın) değilken" dedi. (Meryem Suresi, 20)

Böylece onu taşıyarak kavmine geldi. Dediler ki: "Ey Meryem, sen gerçekten şaşırtıcı bir şey yaptın. Ey Harun'un kız kardeşi, senin baban kötü bir kişi değildi ve annen de azgın, utanmaz (bir kadın) değildi". Bunun üzerine ona (çocuğa) işaret etti. Dediler ki: "Henüz beşikte olan bir çocukla biz nasıl konuşabiliriz?" (İsa) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. (Allah) Bana Kitabı verdi ve beni peygamber kıldı." (Meryem Suresi, 27-30)

Türlü iftiralara uğradığı halde şevk ve kararlılığını koruyan Hz. Meryem, gösterdiği cesur, dirayetli Müslüman karakteriyle bütün müminlere şevk ve cesaret örneği olmuştur. Allah'ın Kuran'da ismini zikrederek tüm iman edenlere de örnek kıldığı üstün bir makama ulaşmıştır:

Allah, iman edenlere de Firavun'un karısını örnek verdi. Hani demişti ki: "Rabbim bana Kendi Katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve onun yaptıklarından kurtar ve beni o zalimler topluluğundan da kurtar." İmran'ın kızı Meryem'i de. Ki o kendi ırzını korumuştu. Böylece Biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını tasdik etti. O, (Rabbine) gönülden bağlı olanlardandı. (Tahrim Suresi, 11-12)

Hz. Lut, Hz. Şuayb, Hz. Hud

Lut, Şuayb ve Hud Peygamberlerin de içinde bulundukları kavimler, azgınlıkta ileri gitmiş, güzel ahlaktan tamamiyle kopup uzaklaşmış kavimlerdir. Lut kavminin diğer kavimlerden farklı olarak öne çıkan özelliği, büyük çapta cinsel sapkınlığa kapılmış olmalarıdır. Kavmini ahlaklı olmaya davet eden Hz. Lut'un sözlerine uymayan insanlar, Hz. Lut'tan ve onun telkinlerinden kurtulmanın yolunu, onu kavimden sürmekte bulmuşlardır. Ancak sapkın kavim tehlikenin yakınlığının farkında olmamıştır. Allah Hz. Lut'a melekler göndererek kavmin sonunun yakın olduğunu müjdelemiştir:

Hani Lut da kavmine şöyle demişti: "Sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı hayasız-çirkinliği mi yapıyorsunuz? "Gerçekten siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Doğrusu siz, ölçüyü aşan (azgın) bir kavimsiniz". Kavminin cevabı: "Yurdunuzdan sürüp çıkarın bunları, çünkü bunlar çokça temizlenen insanlarmış!" demekten başka olmadı. (Araf Suresi, 80-82)

(Elçiler) Dediler ki: "Ey Lut, biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana kesin olarak ulaşamazlar. Gecenin bir parçasında ailenle birlikte yürü (yola çık). Sakın, hiçbiriniz dönüp arkasına bakmasın; fakat senin karın başka. Çünkü onlara isabet edecek olan, ona da isabet edecektir. Onlara va'dolunan (azab) sabah vaktidir. Sabah da yakın değil mi?" (Hud Suresi, 81)

Ayetlerde görüldüğü gibi Hz. Lut Allah'a güvenerek kavmini uyarmış ve karşılığında sürgüne gönderilmekle tehdit edilmiştir. Fakat bu hiçbir şekilde Hz. Lut'u korkutmamış ve O Allah'ın yardımının yakın olduğunu bilmiştir.

Hz. Şuayb'ın kavminde de önde gelenler tarafından her türlü yolsuzluk ve zorbalık yapılmaktaydı. Hz. Şuayb'a karşı tuzaklar kuran, ona ve yanındakilere baskı uygulayan bu azgın kavim, her türlü adaletsizliği uygulamakta sakınca görmemiştir.

Şuayb Peygambere daha korkunç yöntemler uygulamalarına engel olan şey ise, onun yakın çevresinden çekinmeleridir. Hz. Şuayb ise hak dini anlatmakta ve yaşamakta hiç taviz vermemiş, örnek bir mücadele sergilemiştir, her fırsatta yakın çevresine değil, Allah'a güvendiğini, korkacaklarsa Allah'tan korkmaları gerektiğini vurgulamıştır.

Onunla uğraşanlar ise Hz. Şuayb iman ettiği için, onu yurdundan sürmek ya da taşa tutarak öldürmekle tehdit etmiş, yakın çevresini ve ona uyanları tehdit etmişlerdir. Buna karşılık olarak da büyük felaketlere uğramışlardır. Kuran'da Şuayb Peygamberin kavmine karşı kararlı ve cesaretli tutumu önemli bir örnek olarak anlatılmıştır:

"Ey Şuayb" dediler. "Senin söylediklerinin çoğunu biz 'kavrayıp anlamıyoruz'. Doğrusu biz seni içimizde zayıf biri görüyoruz. Eğer yakın-çevren olmasaydı, gerçekten seni taşa tutar-öldürürdük. Sen bize karşı güçlü ve üstün değilsin. "

Dedi ki: "Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindiniz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır. Ey kavmim, bütün yapabileceğinizi yapın; şüphesiz, ben de yapacağım. Kime aşağılatıcı azab gelecek ve yalancı kimdir, yakında bileceksiniz. Siz gözetleyip durun, ben de sizinle birlikte gözetleyeceğim". (Hud Suresi, 91-93)

Hz. Şuayb'ın kavmine tebliği ve kavmiyle yaptığı mücadele birçok ayette anlatılmaktadır:

Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge (mucize) gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene (ıslaha) konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesad) çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız".

O'na iman edenleri tehdit ederek, Allah'ın yolundan alıkoymak için ve onda çarpıklık arayarak (böyle) her yolun (başını) kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azınlıkta (ve güçsüz) iken O, sizi çoğalttı. Bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bakın".

"İçinizden bir grup, kendisiyle gönderildiğim şeye inanmışken diğer bir grup inanmadığına göre, artık Allah, aramızda hüküm verenlerin en hayırlısıdır".

Kavminin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar (müstekbirler) dediler ki: "Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp-çıkaracağız veya mutlaka bizim dinimize geri döneceksiniz." (Şuayb:) "Biz istemesek de mi?" dedi. "Allah bizi ondan kurtardıktan sonra, bizim tekrar sizin dininize dönmemiz Allah'a karşı yalan yere iftira düzmemiz olur. Rabbimiz olan Allah'ın dilemesi dışında, ona geri dönmemiz bizim için olacak iş değildir. Rabbimiz, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. Biz Allah'a tevekkül ettik. 'Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında 'Sen hak ile hüküm ver, ' Sen 'hüküm verenlerin' en hayırlısısın." (Araf Suresi, 85-89)

Bütün elçiler gibi Hz. Hud da kavmini doğru yola davet edip onları uyarınca, kavmi, benzer saldırı ve tehditlerde bulunmuşlardır. Ona delilik isnat etmeye çalışmışlar, sözleri ile ona zarar vermeye kalkışmışlardır. Ancak kavmin kendisi ve yanında bulunanları baskı altına almaya çalışmaları Hz. Hud tarafından çok güzel bir cesaretle karşılanmıştır. Hz. Hud'un sözleri Kuran'da şöyle haber verilir:

Kavminin önde gelenlerinden inkar edenler dediler ki: "Gerçekte biz seni 'aklî bir yetersizlik' içinde görüyoruz ve doğrusu biz senin yalancılardan olduğunu sanıyoruz". (Hud:) "Ey kavmim" dedi. "Bende 'akıl yetersizliği' yoktur; ama ben gerçekten alemlerin Rabbinden bir elçiyim" dedi. (Araf Suresi, 66-67)

"Andolsun" dedi. "Rabbinizden üzerinize iğrenç bir azab ve gazab gerekli kılındı. Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği ve sizin ile babalarınızın isimlendirdiği (düzüp uydurduğu) birtakım isimler (düzme tanrılar ve kurallar) adına mı benimle mücadele ediyorsunuz? Öyleyse bekleyedurun; şüphesiz, ben de sizlerle birlikte bekleyenlerdenim." (Araf Suresi, 71)

SONUÇ

İnsan bu dünya hayatında ancak çok kısa bir süre yaşar. Asıl yaşayacağı yer, sonsuz ahiret hayatıdır. Sonsuz hayatta cennete layık bir kul olabilmek için, bu dünyada Allah'ın rızasını kazanacak davranışlarda bulunması şarttır. Allah'ın insanlardan istediği ise, Kendisi'ne kulluk etmeleri ve emrettiği güzel ahlakı yaşamalarıdır.

Allah yolundaki fikri mücadelede müminlerin gösterdikleri cesaret de Allah'ın tavsiye ettiği güzel ahlak özelliklerinden biridir. Allah'ın emrettiği güzel ahlakın yaşanmasında ve yaşatılmasında son derece cesur girişimlerde bulunan peygamberler ve onları izleyen müminler, ardlarından gelecek olan Müslümanlara çok güzel bir örnek teşkil etmişlerdir. Bugün yaşayan Müslümanların Kuran'da peygamberlerin mücadeleleriyle ilgili kıssalardan örnek almaları gerekir.

Kuran'a uygun cesaret insana maddi manevi birçok kazanç sağlar. Öncelikle, insan kesin bir kararlılıkla Allah'ın rızasına uygun davranıyor olduğu için, vicdanı son derece rahat olur. Vicdanı rahat olduğu için ise huzurlu bir hayatı olur.

Allah'ın emrettiği güzel ahlakın insanlara tebliği konusunda cesur davranan müminler inkarcıların kurdukları tuzaklara, baskılara, iftiralara aldırış etmeden Allah'ın emrini yerine getiren çok güçlü imana sahip olurlar.

Şahsiyetleri bütün insanlara örnek olur. İman etmeyenler dahi müminin bu şevkinden, heyecanından, gösterdiği cesaretten etkilenir, ona kıskançlıkla karışık bir hayranlık duyarlar. Kısaca, müminin kararlılık ve cesareti yeryüzündeki bütün insanlara örnek olacak niteliktedir.

Cesaret insanın Allah'ın rızasını kazanma, Kuran ahlakını insanlar arasında yaygınlaştırma amacına daha da güçlü bağlanmasını sağlar. Mümin, inkarcıların bütün engellemelerine rağmen tebliğ görevini yerine getirdikçe, daha da şevklenir ve büyük bir heyecanla Kuran ahlakını anlatmaya devam eder.

Baskı ve engellemelere rağmen güzel ahlakı yaşatmak her Müslümanın görevidir. Aksi takdirde Allah'ın **"Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?"** (Nisa Suresi, 75) ayetinde belirttiği emri yerine getirmemiş olacaktır. Oysa vicdan sahibi her mümin hem kendine hem de başkalarına yetecek imana ve manevi güce sahiptir. Haksız yere öldürülen, baskı altına alınan, zulüm gören, dünyada ve ahirette azaba sürüklenen insanların yaşadıkları bir dünyada kendi çıkarlarının peşine düşmek, bu insanları görmezlikten gelmek hiçbir mümine yakışmaz.

Bu durumda vicdan sahibi her Müslüman cesaretini güçlendirmeli, cesaretini kıran noktalar varsa bunları iyi tespit etmeli, Allah korkusu ve imanla takviye yapmalıdır. Çünkü bu dünya hayatı yalnızca **"ahirette (ki sınırsız mutluluk yanında geçici) bir meta'dan başkası değildir"** (Rad Suresi, 26)

Göz açıp kapayıncaya kadar geçecek olan dünyada cesur davranmamak, Allah'ın kendisinden istediği kararlılığı göstermemek, kuşkusuz ahirette büyük pişmanlık duyulacak bir davranış olacaktır.

Ayrıca unutulmamalıdır ki, Kuran ahlakını yaşama konusunda gösterilen cesaretle ilgili gençlerimizin karşısında çok güzel örnekler vardır. Şanlı Türk Milleti tarih boyunca bu güzel cesareti, dünyaya örnek olacak şekilde yaşamış şerefli bir tarihe sahiptir. Kararlılıklarıyla ve güçlü karakterleriyle dört kıtaya adalet götürmüş ve her gittikleri yerde çok büyük sevinç gösterileriyle karşılanmış bir devletin evladı olmak çok büyük bir gurur kaynağıdır. Milletimiz geçmişte olduğu gibi bugün de, Kuran ahlakını yaşama ve yaşatma konusunda yılmaz bir cesaret göstermektedir. Çünkü milletimizin her bireyi, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek olan dünyada cesur davranmamanın ahirette büyük pişmanlık duyulacak bir davranış olacağını bilmektedir.

Ve Allah'tan korkan, iman sahibi Türk Milleti'nin bireyleri için böyle bir pişmanlığı kabul etmek mümkün değildir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzenbulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyon fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir.Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya

atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından *çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu durum, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. 1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın

kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:nu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının *"Teorinin Zorlukları"* (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, ***neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?*** *Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu

süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde *yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve *Homo sapiens sapiens* insan ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler

gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler

kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur.

Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**
>
> **… Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan

Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.*** *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

ARKA KAPAK

Dünyanın dört bir yanında süre giden zulmü, haksızlıkları, akıtılan kanları, yaşanan acıları gördüğünüz zaman, "ben tek başıma zulüm gören insanlar için ne yapabilirim?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Ama herkesin böyle dediğini bir düşünün… Bu durumda yeryüzünde kötülüklere karşı iyiliği savunan tek bir kişi dahi kalmazdı. Oysa her dönemde iyiliği savunan insanlar olmuştur. Bu kişiler korkusuzca öne çıkmışlar, iyiliği yeryüzünde yerleştirmeye ve ayakta tutmaya çalışmışlardır. İşte bu kişilerin temel özellikleri Allah'tan korkmaları, vicdanlarının sesini dinlemeleri, son derece cesur ve atak davranmaları, sorumluluk almaktan korkmamalarıdır.

Dünyaya yayılmış olan zulüm ve haksızlıkların yerine iyiliği, güzelliği, adaleti yerleştirmek için gerekli olan en önemli şey, hak bilinen yolda 'cesur' adımlar atmaktır. Belki de "insanlara iyiliği tavsiye etmek için cesur olmaya ne gerek var?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Oysa cesaret, kötülüğün yeryüzünden kaldırılmasını isteyen insanların en çok ihtiyaç duyacakları şeylerden biridir. Kuran'a dayalı gerçek cesaret, Kuran'ın sınırlarını bütünüyle ve kusursuzca korumada Allah'tan başka kimseden korkmadan ve çekinmeden kararlılık göstermek, hiçbir şart ve ortamda Kuran ahlakından taviz vermemektir. Bu kitapta, müminlerin Allah sevgisi, Allah korkusu ve Allah'ın rızasını kazanmaya yönelik samimi bir isteğe dayalı cesaretleri anlatılmaktadır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.